

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 7/2016

Červenec + Srpen 2016

Svátost biřmování je objetím Ducha Svatého

Křest, Eucharistie - a svátost biřmování, která se tak trochu ztrácí mezi nimi. Proč je vlastně ustanovená jako zvláštní svátost, když Duch Svatý působí již při křtu? Co nového přináší člověku v jeho duchovním úsilí?

Svátost biřmování se v očích lidí tak trochu odlišuje od jiných svátostí křesťanské iniciace. Především proto, že se na ni neváže tolik romantiky a radosti, jako na první svaté přijímání, při kterém vidíme zářivé oči osmi až desetiletých dětí, slavnostně oblečených, zejména dívek - princezen, které oslavují svůj velký den. U biřmování je všechno jaksi všednější - a to tvrdíme, že šaty nedělají člověka.

Kdy nastal posun v pořadí svátostí

Svátost biřmování je však zvláštní v naší církevní tradici i v tom, že změnila své místo. Když jmenujeme

názvy sedmi svátostí v jejich přesném pořadí, tak říkáme křest - biřmování - Eucharistie, ale když tyto svátosti přijímáme, tak v časovém pořadí křest - Eucharistie - biřmování. Co se vlastně stalo, že nastal tento posun?

Na Tridentském koncilu v 16. století si Církev uvědomila potřebu katechizovat křesťanský lid. Všichni byli pokřtěni, ale jejich život často neměl výrazný křesťanský charakter. Takto se do celé katolické církve vnesla praxe, že tři iniciační svátosti, které dospělý člověk, stávající se křesťanem, přijímá společně (křest - biřmování - Eucharistie), se oddělily. Oltářní svátost a svátost biřmování zůstávaly před křesťany pokřtěnými hned po narození jako mety, kterých je třeba ještě dosáhnout a na které je třeba se především důkladně připravit. Například v 19. století se na přijetí Eucharistie a svátosti biřmování vyžadoval věk alespoň 15 let, což v dnešních poměrech může odpovídat 18letým lidem. Pouze papež Pius X. otevřel cestu k Eucharistii i dětem, přičemž vznikla dětská katecheze a příprava na tuto svátost.

Duch Svatý nemá podobu, ale je konkrétní

Ano, Duch proniká všechno, a přece je potřebný i někdo konkrétní a osobitý. Pokud chceme porozumět důvodu existence této zvláštní svátosti, nezbyvá nám nic jiného, než vycházet z toho, co nám apoštolové zanechali, co svatopisci v Písmu napsali a co Církev až dodnes věrně uděluje. Když čteme Písmo svaté, často se tam uvádí dar Božího Ducha. Evangelisté říkají, že na počátku Ježíšova veřejného působení tento "Duch viditelně Ježíše naplnil" při Ježíšově křtu v Jordánu. Evangelium podle Lukáše a podle Jana nám říkají hodně o tom, že "*Ježíš přislíbil tento dar Ducha těm, kteří v něho uvěří*" (srov. Lk 24, 49; Jan 7, 39; Jan 14, 16.26), že jim sešle tento dar po svém nanebevstoupení. Duch tedy naplnil Církev o Letnicích, jak o tom píše sv. Lukáš ve Skutcích (srov. Sk 2), a apoštolové pak dar Ducha nejen přijali, ale také udělovali, a to zvlášť a nezávisle na křtu, jak o tom svědčí události příchodu Petra a Jana do Samarií (srov. Sk 8, 14 - 16; Sk 19, 5 - 6).

Tajemný Boží Duch proniká vše, nemá žádnou podobu, i když Písmo svaté používá různé obrazy na jeho vyjádření: holubici, ohnivé jazyky, zemětřesení. On je však vždy konkrétní, osobní, proto ho slavíme a přijímáme zvlášť. Apoštolové to tak pochopili a tak i jednali. Proto to i my dnes tak děláme v samostatné svátosti biřmování.

Přichází i tam, kde je již přítomen

V čem se bířmování odlišuje od křtu? Někdo by mohl namítnout: Když jsme pokřtěni ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého, pokud skrze křest přebývá v nás Nejsvětější Trojice, proč je třeba ještě zvlášť přijímat Dar Ducha v bířmování? Na tuto námitku bychom mohli odpovědět otázkou: Jak je možné, že Ježíš, který je Boží Syn, druhá božská osoba, je naplněn Duchem Svatým? Odpověď nacházíme v tom, že Duch Svatý je osoba, která, řečeno obrazně, nás může vícekrát obejmout, může vždy znovu a znovu přijít. Může se nově projevit, přinést nějaký nový dar. Proto "on přichází i tam", kde "už je tajemně přítomen". A pokud už přebývá v duši pokřtěného křesťana, tak může a chce přijít opět a znovu. Písmo svaté zachycuje několik jeho příchodů. Ten první a základní se odehraje ve večeradle (srov. Sk 2), ale i další, když Duch přichází a naplňuje Církev, která setrvává na modlitbách (srov. Lk 4, 31).

Duch svatý se nás chce zmocnit

Když lidé slyší o tom, jak působí Boží síla, velmi rádi by se jí zmocnili ve svů prospěch. Ve Skutcích apoštolů (Sk 19, 13 - 16) sv. Lukáš v téměř groteskní podobě vypráví o tom, jak dopadnou ti, kteří by chtěli používat Boží sílu a Boží slova bez víry. Nejenže nikoho nevyлéčí a neosvobodí, ale sami zůstanou zranění zlým duchem. Duch Svatý je síla, které se nemáme zmocnit, ale která se má zmocnit nás. On vše řídí a vše směřuje k poznání a oslavení Ježíše, k budování jeho tajemného těla, kterým je Církev, zde na zemi. Duch osvěcuje, vybízí, rozdává dary tak, aby v Církvě nic nechybělo. Abychom společně měli všechno. Svatý Pavel to vyjadřuje velmi jasně: Dary jsou různé, ale Duch je tentýž.

Být naplněný Duchem - to přináší největší pocit svobody

Posiluje, doplňuje, obdarovává

V životě křesťana existuje tedy zvláštní, jedinečný dar, kterým nám nástupce apoštolů, biskup, uděluje dar Ducha. Ne proto, že by již dříve Duch nebyl v nás, a ani ne proto, že by už pak nikdy nemohl znovu přijít. Jde o moment, kdy si máme zvlášť uvědomit, skrze koho tento Duch přichází a především, že si přeje přijít zvlášť, konkrétně a viditelně ve formě svátosti. Ve svátosti biřmování nás speciálně objímá tajemná božská osoba, kterou my na křesťanském Západě tak málo známe, vnímáme a málo s ní spolupracujeme. Síla Ducha není levné řešení pro naši nečinnost a lenost, ale je účinnou silou pro všechny, kteří chtějí být věrní Ježíši. Doplňuje vše, co jsme o něm slyšeli, co nám o něm řekli, upevňuje nám dar víry a předkládá Ježíšův obraz v jeho pravé podobě. Sám Ježíš v evangeliu říká, že bude zároveň doprovázet křesťany při různých pronásledováních, a od sv. Pavla také víme, že nás obdaruje hojností svých darů - láskou, radostí, pokojem (srov. Gal 5, 22). Duch Svatý nás také ujišťuje, že Bůh je náš Otec (srov. Gal 4, 6). Jen v plnosti darů Ducha je člověk definitivně Božím, pouze Duch nám dává poznat Ježíše jako našeho Spasitele.

(podle KN)

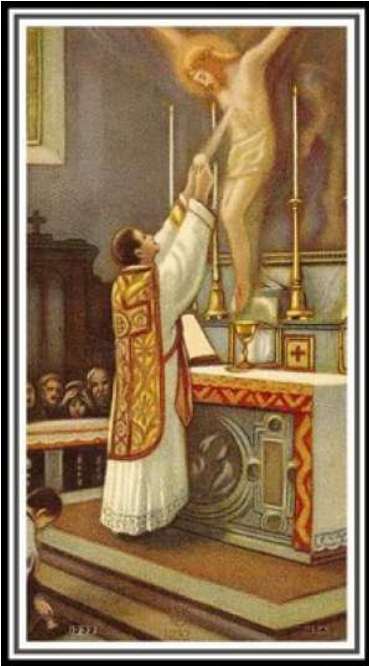
Eucharistie – výhra, kterou si nelze nechat ujít

Svátostí Eucharistie se završuje uvádění do křesťanského života. Ti, co byli křtem povýšeni do hodnosti královského kněžství a biřmováním hlouběji připodobněni Kristu, získávají v Eucharistii spolu s celým společenstvím účast na samé Pánově oběti.

Eucharistie je pramen a vrchol osobního křesťanského života, jakož i života společenství Církve. Všechny ostatní svátosti či všechny církevní služby a apoštolské úkoly se vážou na Eucharistii a jsou jí podřízené. Svatá Eucharistie obsahuje totiž celý duchovní poklad Církve, tedy samého Krista, našeho velikonočního Beránka. Slavením Eucharistie se už spojujeme s nebeskou liturgií a účastníme se na nebeském životě, kde Bůh bude všechno ve všech. Eucharistie je tedy souhrnem a vrcholem naší víry. Říkáme, že mše svatá je nebe na zemi.

Různá jména z různých pohledů

Bohatost obsahu naznačuje i velká rozmanitost termínů, kterými křesťanská tradice pojmenovala tuto svátost. Věřící jsou někdy znejistěni, protože si neuvědomují, že jednu a tutéž svátost označujeme více názvy. Každé jméno odráží určitý aspekt této svátosti. Vzpomeňme alespoň ty nejčastěji používané. "Eucharistie" je jméno odvozeno od slov, které Pán Ježíš vyslovil při poslední večeři, když vzal chléb, vzdal díky, lámal a řekl slova proměňování. Konkrétně z řeckého slova "vzdal díky". Výraz Eucharistie by bylo třeba doslovně přeložit jako díkyvzdání. Pojmenování "svaté přijímání" vyjadřuje účinky této svátosti v křesťanovi. Jde o překlad z latinského sancta communio, svaté společenství, spojení, protože v Eucharistii se spojujeme se samotným Ježíšem Kristem, který nám dává účast na svém těle a krvi, abychom tvořili jedno tělo. "Nejsvětější svátost" se jmenuje proto, že je to svátost svátostí, královna mezi svátostmi. "Oltářní svátost" zase vyjadřuje to, že eucharistické způsoby se uchovávají ve svatostánku, který se stává místem přítomnosti Ježíše Krista a který byl v minulosti na oltáři, ale i proto, že se slaví a rodí na oltáři. "Nejsvětější svátost Kristova těla a krve" označuje, že sám Kristus přítomen na oltáři pod způsoby chleba a vína se proměňuje na své nejsvětější tělo a krev. Název "svatá oběť" nebo "nejsvětější oběť" vyjadřuje zpřítomnění jediné oběti Krista Spasitele a zahrnuje oběť Církve. "Mše svatá", či jen "mše", vzniklo z liturgických slov na konci slavení Eucharistie - o poslání věřících (lat. *Ite missa est*), aby plnili Boží vůli ve svém každodenním životě. Z latinského *missa* pak vzniklo české *mše*. Na křesťanském Východě se nejčastěji používá pojmenování "svatá a božská liturgie".

Eucharistie je dar, ne majetek

Pán Ježíš ustanovil Eucharistii v nejposvátnějších chvílích svého pozemského života. Připravoval se na své úplné sebedarování pro záchranu duší a spásu lidí. Chystal se obětovat vlastní život, podstoupit zradu, bolestné umučení, smrt na

kříží ve vědomí, že to je podle Otcovy vůle jeho cesta ke slávě zmrtvýchvstání a k jeho definitivnímu vítězství. Během Poslední večeře toto sebedarováním už Ježíš uskutečnil svátostně, když ustanovil svátost, která v sobě obsahuje celé tyto dějiny spásy jakoby ve zkratce. Tento nejvznešenější dar, neboť Eucharistie je on sám, odevzdal apoštolům a prostřednictvím nich celému společenství Církve.

Jeho slovům při nanebevstoupení: A hle, já jsem s vámi po všechny dny, až do konce světa (Mt 28, 20) je třeba rozumět v první řadě jako jeho přítomnost eucharistickou. Eucharistie je, jak to dosvědčují církevní otcové, jakoby pokračováním a prodloužením vtělení. Vždyť prostřednictvím ní se vtělené Slovo spojuje tím nejintimnějším způsobem s jednotlivými lidmi, aby z nich vytvářelo tajemnou jednotu na způsob svého těla.

Každé slavení mše svaté je tedy tím největším darem pro Církev. Církev Eucharistii neustále přijímá jako stále nový a nevyčerpatelný poklad, nesmírné bohatství milosti a požehnání. Nejsme vlastníky liturgie, jsme pouze jejími správci. Nemůžeme libovolně deformovat liturgické slavení ani jím manipulovat, protože není naším majetkem, je nám ustavičně darované. A na dar člověk nemá právo, může ho jen s vděčností přijmout, případně odmítnout. Tato možnost je obsažena v samotné povaze daru. Tedy při každém slavení mše svaté nebe sestupuje na zem. Je však třeba říci, že posvátné dění při liturgickém slavení můžeme vnímat i jinak. Jako zem vystupující do nebe. Při posvátné liturgii se totiž shromáždění přidává k zástupům, které se klanějí Ježíši Kristu v nebi. Pozemská liturgie nám vlastně umožňuje účast na nebeské liturgii. Už zde na zemi překračujeme prostor a čas a vstupujeme do nebeského dění. Krátce před proměňováním liturgické shromáždění zpívá hymnus Svátý, svátý, svátý, kterým se přidává Církev na zemi k církvi v nebi.

Eucharistické zázraky

Pán nám dává i zázraky, které mají za cíl v různých obdobích oživit, posílit a zvroutnit víru a lásku k osobní, pravé a skutečné přítomnosti našeho Pána pod způsoby chleba a vína v Nejsvětější svátosti. Církevní historie zaznamenává více než sto šedesát uznaných eucharistických zázraků. Vzpomeňme alespoň dva.

Na začátku osmého století jistého baziliánského mnicha z Lanciano v Itálii po přednesení slov proměnění během mše svaté mučily pochybnosti. Svátá hostie

se před jeho očima proměnila na tělo kromě jejího středu, ve kterém zůstala svátostná způsobu nedotčen. Konsekrované víno se změnilo na jasně červenou krev, která vytvořila pět malých sraženin. Tato zázračná hostie a krev se zachovaly do dnešního dne. Papežové potvrdili pravost zázraku. V roce 1970 Svätý stolec pověřil skupinu vědců, aby učinili laboratorní rozbor. L'Osservatore Romano ze dne 3. dubna 1971 podalo zprávu o výsledcích, které potvrdily, že uvedená krev je skutečnou krví a maso je tkání srdečního svalu. Tato tkáň i krev patří jedné a téže osobě. Tento zázrak trvá již 1 200 let. Papež Lev X., Klement X. a Lev XIII. a jiní potvrdili pravost

a úctu k eucharistickému zázraku v Lancianu.

Druhým zázrakem je událost mnicha Petra z Prahy. Bylo to v době eucharistických kontroverzí 13. století. Řeholní kněz Petr v roce 1263 sloužil mši svatou u hlavního oltáře v kostele sv. Kristýny v Bolseně. V popisu události se uvádí, že ho napadly pochybnosti o pravdě, co se týká Eucharistie. Když pronesl nad hostií slova proměňování a pozvedal ji, nekvašený chléb se proměnil na maso a začal hojně krváčet. Novina se rychle dostala až k tehdejšímu papeži Urbanovi IV., který byl v té době v Orvietu. Ten se vydal do Bolseny. Na jeho žádost mu místní biskup přinesl zázračnou hostii. Papež padl na kolena a klaněl se eucharistickému Pánu, jehož krvácející eucharistické tělo leželo na korporálu. Korporál se uchovává v orvietské katedrále dodnes. Následující rok v srpnu 1264 papež ustanovil svátek Kristova těla a pověřil sv. Tomáše Akvinského, aby napsal officium svátku. Slavné hymny na Nejsvětější svátost O Salutaris hostie a Tantum ergo od sv. Tomáše jsou právě z tohoto období.

Církev schválila věrohodnost těchto i mnoha jiných eucharistických zázraků. V posledních letech potvrdila podobné zázraky, například krváčení eucharistie ve Venezuele. Lidé reagují na tyto skutečnosti různě: od nedůvěry a nevěry, cynismu a lhostejnosti přes mlčení, údiv a úžas před tímto tajemstvím až po vyznání víry v Eucharistii, v katolickou církev, ve svátost kněžství, obrácení. Příliš často i ti, kteří věří v Eucharistii, prožívají její slavení a přijímání příliš mechanicky. Kristus chce prostřednictvím svätého přijímání být v nás a chce, abychom my byli v něm, jako on je v Otci a Otec v něm. *Kdyby věřící v čele*

s kněžími, kteří slaví denně mši svatou a přijímají eucharistického Krista, opravdu věřili a snažili se zakusit tuto přítomnost celým svým srdcem a prožívali by tuto úchvatnou božskou skutečnost, nespočetné duše by byly očištěny a obráceny.

Ještě P.S.

Slavný italský spisovatel Alessandro Manzoni denně chořoval na mši svatou. Když byl starší, dostal silné astma. Byla právě neděle a velmi špatné počasí. Manželka ho přemluvila, aby nešel do chrámu na mši svatou, aby se jeho zdravotní stav nezhoršil. Nakonec byl však celý den neklidný. Così mu chybělo. Když ho odpoledne navštívil přítel, spatřil jeho nespokojenost a zeřtal se na příčinu. On mu všechno vyprávěl a řekl, že ho velmi mrzí, že nebyl na mši. Přítel ho začal uklidňovat, prý to byl oprávněný důvod, neboť jeho zdraví je skutečně chatrné. Tu mu Manzoni řekl: "Představ si, že los, který jsem zakoupil, by vyhrál milion lir. Dnes by byl poslední den, kdy je možné se přihlásit o výhru, a musím to udělat osobně. Do páté hodiny se to musí nahlásit, jinak výhra propadne. Ale počasí by bylo špatné a můj zdravotní stav vážný. Mám nechat propadnout výhru? Nebyla by to škoda? Moje žena a ty byste mě přemlouvali, abych nešel? Zajisté byste mi řekli: Jen se dobře obleč, vezmi si deštník, protože to by byla velká škoda nechat propadnout tolik peněz." Přítel přikývl hlavou. A spisovatel pokračoval: "Vidíš, milion lir je velká škoda. Každá mše svatá má nekonečnou hodnotu, a té není škoda? "

Pomysleme si, co mše svatá znamená a co způsobuje svaté přijímání. Účinkem této svátosti nastává v duši toho, kdo ji hodně přijímá, sjednocení člověka s Kristem. A všechny účinky, které má tělesný pokrm a nápoj na tělesný život - jeho udržování, vzrůst, obnovování a potěšení -, způsobuje tato svátost v duchovním životě.

(podle KN)

Mše svatá není nuda

Proč mše svatá některé lidi "nudí"? Na tuto otázku odpovídá v jedné úvaze jezuitský páter František Sočufka. Říká, že ačkoliv mše svatá není suchopárná, mnozí lidé se během liturgie nudí. Za prvé je to proto, že přicházejí do chrámu vnitřně nepřipravení, špatně naladěni na naslouchání Božímu slovu a na slavení Eucharistie. Někteří lidé přicházejí na mši svatou uspěchaní a pozdě; nebo odcházejí ukvapeně z chrámu ještě před skončením závěrečné písně.

Jako druhý důvod páter Sočufka uvádí ztrátu chápání smyslu jednotlivých částí slavení. Mši svatou tvoří dvě velké vzájemně propojené a neoddělitelné části. Jde o bohoslužbu slova a bohoslužbu oběti. Přijímáme tedy dva duchovní pokrmy - pokrm Božího slova a pokrm Eucharistie (Nejsvětější Kristovo tělo a krev). Jsou to dva pokrmy pro naše duše, které nás zevnitř posilují, abychom žili podle toho, co slavíme, a tím vydávali svědectví o Pánu v našem životě.

Čas k poslouchání

Jak změnit nudu na živou zkušenost se mši svatou? Především je nutné změnit způsob, jakým každou neděli přistupujeme ke mši. Bůh k nám každý den promlouvá prostřednictvím našich životů. Liturgie nám dává příležitost vyhradit si čas k poslouchání. Potřebujeme se cvičit v praktickém postupu naslouchání Božímu hlasu.

Příprava je první krok. Je nezbytně nutná pro prožití hodnotné účasti na bohoslužbě. Je nereálné domnívat se, že sám vstup do kostela na nedělní mši svatou, právě když začínají hrát varhany, nám bez jakékoliv další přípravy zajistí vzrušující duchovní zážitek.

Kdy pro vás začíná nedělní bohoslužba? Jeden pár vyznal, že na nedělní mši svatou se začínají připravovat, myslet už ve středu večer. Přečtou si mešní čtení na nejbližší neděli; řeknou si, co je na jednotlivých textech

zaujalo a každý z nich ukončí přípravu spontánní osobní modlitbou. Celé to trvá jen asi patnáct minut. Čtení nadcházející neděle tímto činem klíčí v jejich myslích několik dní předtím, než se zúčastní mše svaté. Proč to nevyzkoušet? Mohou to dělat manželé, celé rodiny, přátelé.

Kořeny v mysli

Na každé nedělní bohoslužbě jsme "vystaveni" Božímu slovu. Boží slovo má moc měnit naše životy. Může na nás mohutně působit kdykoliv. Ale život se nepromění vlivem rychlého přečtení Božího slova v plném kostele, kde nás množství věcí rozptyluje. Aby Boží slovo mohlo svažít naše duše, potřebuje se zdržet v naší mysli a zapustit kořeny do našich srdcí. To se sotva může udát pouze v kontextu nedělní mše svaté.

Zkušenost říká, že přes 90 procent katolíků si nedokáže vzpomenout na evangelijní čtení z poslední neděle. Nedělní čtení jsou pro mnohé jediným dotykem s Písmem svatým. "Pokud si nepamätujeme, o čem bylo evangelium před pár dny, je namísto domnívat se, že závažným způsobem neovlivnilo náš život," říká páter Sočufka.

Aktivní slavení

Po bohoslužbě slova jsme svědky a účastníky eucharistického slavení. Z Pánova ustanovení a rozhodnutí při Poslední večeři, konsekraci (posvěcením, dobrořečením) chleba a vína se uskutečňuje proměna celé podstaty chleba na podstatu těla Krista, našeho Pána, a celé podstaty vína na podstatu jeho krve. Tuto proměnu svatá katolická církev přiměřeně a vhodně nazývá transsubstanciace (přepodstatnění).

Z Písma svatého víme, že Izraelité našli po návratu z babylonského vyhnanství v ruinách Jeruzalémského chrámu svitek Božího slova s Mojžíšovým zákonem. Shromáždili se, aby poslouchali Boží slovo a jeho výklad. Lid stál dlouhé hodiny a plakal na znamení pokání. Hodoval i dělil se s chudými jako projev radosti, že Pán je opět ochránil před zánikem navzdory jejich nevěře. Toto byly jejich projevy aktivního slavení liturgie a naslouchání Božímu slovu s předsevzetím uskutečňovat ho v životě. Takto máme jednat i my.

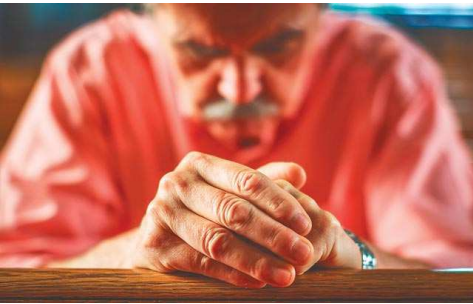
Mše svatá se latinsky nazývá sancta missa, což může evokovat i svaté poslání (svatá mise). Bůh poslal na zem svého milovaného Syna mocí Ducha Svatého. Jako pokřtění jsme napojeni na toto poslání Božího Syna. V něm jsme i my poslání do světa být Božími svědky. Proto se

mše svatá končí požehnáním a výzvou: "Jděte ve jménu Páně." To je naše křesťanské poslání.

(podle KN)

Roztržitost při modlitbě - problém či příležitost

"Zaďte na hlubinu a spusťte síť!" (Lk 5, 4) - To je výzva nejen pro sv. Petra, který při lovu ryb celou noc nic nechytil a Ježíš ho přesto vyzval zkusit to znovu, ale i pro každého z nás. Jít s důvěrou a vytrvalostí do hloubky, k jádru, k podstatě prožívání své víry: k proměňujícímu setkání s Pánem.

Nezbytnou podmínkou růstu v osobní víře, prožívání autentického vztahu s Bohem je čas osobního setkání s Pánem v modlitbě. Nato, abychom mohli jít do hloubky, je třeba vytvořit základní, elementární předpoklady růstu naší víry, které umožní udělat z modlitby nedílnou součást našeho každodenního života, která zapustí

kořeny i do našich postojů.

Jednou z častých překážek při modlitbě, se kterou každý z nás zápasí, je nesoustředěnost a roztržitost. Proto bych chtěl věnovat pozornost otázce, jak je můžeme řešit ať už při osobní modlitbě, nebo během slavení mše svaté.

Co nám brání v soustředěnosti při modlitbě?

Než se začneme modlit

Ještě dříve než se začneme modlit, je důležité zaujmout postoj pokory: uvědomit si, že modlitba je dar, osobní pozvání od Boha. Modlitba totiž není v první řadě výsledkem naší snahy, dobroty či svatosti, ale především Boží iniciativa, na kterou můžeme odpovědět s důvěrou a pokorou. Bůh je ten, kdo nás jako první zve k modlitbě, kdo má na nás čas. My na toto pozvání odpovídáme a přijímáme ho jako pramen a zdroj růstu duchovního života a budování vztahu s ním. Proto

sv. Ignác z Loyoly klade velký důraz na přípravnou modlitbu, která spočívá ve vnitřním ztišení se, naladění se na Boha. V této přípravné fázi o nic Boha neprosíme, protože bychom riskovali, že zůstaneme uzavřeni ve světě vlastního ega a jeho potřeb a ke skutečné modlitbě, tedy k setkání s Pánem, bychom se vůbec nedostali.

Sv. Ignác v knize Duchovní cvičení zdůrazňuje: "Přípravná modlitba je prosit o milost od Boha, našeho Pána, aby všechny mé úmysly, činy a skutky směřovaly čistě ke službě a chvále jeho božské velebnosti." Jinými slovy: když vstupujeme do modlitby, od Boha nic neočekáváme - nic konkrétního ani pro sebe, ani pro jiné - jsme tu prostě jen pro něj, protože on nás stvořil a má právo na to, abychom tu byli jen a jen pro něj. Chceme tady a teď být jen k jeho oslavě. Tím se otevřeme Božímu působení, působení Ducha Svatého, který vane "jak chce". Jediné, co můžeme a máme udělat my, je otevřít se a disponovat se na jeho působení v našem srdci. Rozhodující je, abychom věřili a každodenně obnovovali víru v sílu modlitby, která má reálnou moc proměnit nás i svět, a nebrali ji pouze jako "povinnou jízdu" či rutinu.

Modlitba jako rozhovor s milujícím přítelem

Modlitba nemusí být a ani není vždy spojena se silnými emocemi. Je však aktem našeho rozhodného a vytrvalého nasměrování na Boha, nejhlubším projevem identity Božího dítěte, které ví, komu patří a ke komu směřuje jeho život.

Karmelitánka sv. Terezie z Avily, nazývaná také "učitelka modlitby", přitom upozorňuje: "Bylo by hrozné, kdyby se modlitba mohla konat

pouze v ústraní." Vyzývá nás, abychom se modlili za každých okolností, protože nepřetržitá modlitba je hodnotná, i kdyby nebyla dokonalá: "Vnitřní modlitba je rozhovor s přítelem, se kterým se často a rádi scházíme, protože jsme si jisti, že nás miluje." Nabádá nás vyvarovat se postoji: když se neumím modlit "pořádně", když při modlitbě nic necítím, nebo jsem roztržitý, raději se nebudu modlit vůbec. Podle Terezie takový postoj je projevem pýchy, který zabíjí skutečný vztah s Bohem a odsouvá jej do sféry jakéhosi ideálního, ale těžko dosažitelného světa.

Neznamená to však, že bychom se neměli ptát na příčiny naší nesoustředěnosti či přestat hledat formy hluboké modlitby, které nejvíce posilují náš osobní vztah k Bohu a vycházejí i z našeho psychologického nastavení.

Odhalt příčiny naší nesoustředěnosti

K příčinám patří nedostatek času, stres, únava, rodinné či pracovní povinnosti, malá vytrvalost a odhodlání nebo lhostejnost či slabá víra v reálnou sílu modlitby.

I mezi důvody nesoustředěnosti však třeba rozlišovat, které z nich s pokorou a pravdivě přijmout jako vlastní limity a co naopak lze ovlivnit či dokonce změnit osobním nastavením. Jak říká sv. Ignác: "Jednej tak, jako by vše záviselo pouze na tobě, a důvěřuj, jakoby vše záviselo pouze na Bohu." Při tomto rozlišování nám může být užitečná i rada sv. Ignáce, abychom si na konci modlitby udělali krátkou reflexi a zhodnotili, jaká byla. Pokud nejsme spokojeni, je třeba hledat příčiny - možná jsme něco zanedbali, co můžeme příště napravit a udělat lépe.

Ohledně toho, v čem může být příčina naší rozržitosti či jakékoliv jiné nespokojenosti s modlitbou, sv. Ignác říká: "Jsou tři hlavní příčiny, pro které upadáme do neútěchy. První je, že jsme vlažní, líní a nedbalí ve svých duchovních cvičeních, a tak pro naše nedostatky se vzdaluje od nás duchovní útěcha. Druhá příčina je, že Bůh nám chce ukázat, co jsme a jak daleko dojdeme v jeho službě a chvále bez záplavy takové štědrosti a útěchy a tolika milostí. Třetí příčina je, že nám chce dát nahlédnout, poznat a živě si uvědomit, že není v naší moci nabyt ani zachovávat velkou zbožnost, pronikavou lásku nebo jinou

duchovní útěchu, ale že to všechno je dar a milost od Boha, našeho Pána, abychom ,nestavěli hnízdo na cizím domě' a nezvedali svůj rozum k pýše a marnosti, že budeme připisovat sobě samým zbožnost nebo jiné projevy duchovní útěchy."

Pěkným příkladem pokorného přístupu k modlitbě je sv. Terezička z Lisieux. Mladičká karmelitánka v důsledku přísného režimu v karmelitánském řádu často při modlitbě usínala. Svou slabost přijala a upřímně ji obětovala Bohu jako projev odevzdanosti malého dítěte,

kteřé bez obav usíná v přítomnosti svého otce, nebo jako "narkózu", do které ji Bůh uvádí, aby v ní mohl působit svou uzdravující milostí.

Roztržitost při mši

Naše každodenní osobní modlitba i účast na mši svatě je výrazem naší vděčnosti Bohu za vše, čím žehná náš život či projevem odevzdanosti našich životů do Božích rukou; je projevem našeho osobního vztahu k Bohu.

Účast na mši svatě je zároveň i společenskou událostí, protože člověk je tvor společenský a i náš vztah k Bohu má společenský rozměr. Bude ho mít i v nebi. Vždyť Pán Ježíš mluví o hostině - agapé; hostině lásky, kde se můžeme dát obdarovat, zaplavit proudem Boží lásky a nasytit uzdravujícím chlebem života - Eucharistií, jejíž přijetí patří k plné účasti na mši svatě.

Namísto je však i otázka, zda naše účast má tyto charakteristiky nebo ji charakterizuje i něco jiného. Co když tím nejdůležitějším motivem, se kterým vstupujeme do modlitby, je naplnění Božího a církevního příkazu, splnění povinnosti "vzorného křesťana", jinými slovy otrocká poslušnost zákonu?

Formální a zákonický přístup Ježíš často a tvrdě vyčítal farizeům a zákoníkům, když zdůrazňoval, že bezduché naplnění zákona ke spáse nestačí; musí se provádět v Duchu a pravdě. Ohledně otrocké poslušnosti zákonu čteme v Písmu svatém i tato slova: "Věříš, že Bůh je jeden? Dobře děláš. Ale i ďáblové věří a třesou se!" (Jak 2, 19).

Pokud tedy pouze mechanicky, formálně či legalisticky naplňujeme Boží zákon, může to být i slepá ulička naší víry - možná budeme se sebou spokojeni, ale nebudeme skutečně otevření živému a tvůrčímu působení Božího Ducha.

Hledat a objevovat Boha ve všem

Nesoustředěnost či roztržitost ostatně ani není takovým negativním jevem, za jaký jej často pokládáme. Je třeba ji přijmout jako nejednou přirozený důsledek každodenních okolností našeho života, které nezmizí jen silou naší vůle. My však někdy máme touhu setkat se s Bohem v jakémsi sterilním klidu, někde mimo nás. Chtěli bychom mít nejprve všechny problémy vyřešeny a před Boha předstupovat "čistí". To však lze nazvat jakousi pietistickou, tedy nepravou zbožností.

Bůh touží přijít do našeho života, do našeho srdce v daném čase, chce být přítomen v konkrétních problémech a starostech a proměňovat je, řešit je spolu s námi. Je proto přirozené, že v okamžiku, kdy se postavíme před Boží tvář, Bůh nám sám připomene všechno to, co není v našem životě vyřešené, co potřebuje uzdravení, Boží dotek.

Je dobré uvědomit si, co mě vyrušuje, unavuje, ubíjí, po čem toužím, čeho se bojím a vložit to do rukou Boha, který uzdraví, zahojí, vyřeší vše, co se v nás vyplaví. Je to pozvání, o kterém sv. Ignác mluví jako o něčem velmi podstatném při budování našeho vztahu v modlitbě: totiž, abychom hledali a objevovali Boha ve všech věcech, ve všem - v nás samých i v našem okolí.

Při takovém upřímném a pravdivém postoji před Bohem možná i naše nesoustředěnost a roztržitost přestanou být problémy. Naopak, stanou se příležitostmi na hlubší setkání s Pánem v našem srdci, které přinese své ovoce. Budeme připraveni slyšet Pánův hlas, který nám dává reálnou naději na proměnu našeho života: "Zajed' na hlubinu a spusťte sítě" a jeho osobní volání: "Zavolám tě jménem, ty jsi můj" (Iz 43, 1 - 7).

* * * * *

Co můžeme dělat, abychom překonali roztržitost

Duchovní život buduje osobní, živý a vřelý vztah k Bohu, který je darem. My jsme však pozváni aktivně se disponovat na jeho přijetí. Takový vztah se pochopitelně nemůže zrodit ani rozvíjet pouze účastí na nedělní mši - ta je jen vrcholem. Tak jako se nemůže rozvinout vztah lásky mezi mužem a ženou, kdyby spolu netrávili čas, kdyby spolu nekomunikovali, tak i na budování vztahu s Bohem je nutná každodenní komunikace s ním skrze osobní modlitbu, každodenní zpytování svědomí a rozvíjení poznání o víře čtením a meditací Písma svatého.

Při modlitbě dochází k vnitřní proměně, která obvykle není hned viditelná. Bůh působí v našem srdci a životě často skrytě. Někdy však hodnotíme kvalitu naší modlitby podle toho, zda jsme dost soustředění, zda prožijeme hluboký pokoj nebo emotivní vzrušení. Tyto věci jistě patří do vztahu s Bohem a jsou dobré - díky Bohu, pokud se dostaví, ale nejsou kritériem našeho vztahu k Bohu. Důležitá je totiž věrnost.

Být věrný Bohu může například znamenat, že každý den se rozhodnu věnovat 15 až 20 minut meditativní modlitbě nad Písmem a je jedno, co přitom prožiju. Někteří duchovní otcové říkají, že pokud modlitbě denně nevěnujeme alespoň 20 minut, náš vztah k Bohu umírá. Jistě, ne každý je povolán být knězem či řeholníkem a modlit se denně 3 až 4 hodiny. Ale 20 minut modlitby denně "na přežití", na budování našeho vztahu s Bohem, to se týká každého z nás.

Důležité je také stanovit si a dodržovat čas vstupu do modlitby: někdo se lépe soustředí ráno, někomu vyhovuje večerní čas. Moje modlitba možná bude suchopárná, možná mi nic inspirující nenapadne, možná mi uletí myšlenky... To není důležité. Důležité je rozhodnutí vytrvat. Protože Bůh bude působit - možná ne viditelně, působit však bude. Utvrzuje nás v tom i známý příklad sv. Moniky, která se vytrvale a trpělivě modlila za obrácení svého syna Augustina dlouhých 32 let a nakonec se z něj stal světec. Podobné příklady známe ze života mnoha svatých, ale i z každodenního života. Nepodceňujme ani pořekadlo: "Co v mládí zanedbáš, ve stáří už nedoženeš." To platí v každé oblasti života i duchovní: pokud neprohlubujeme svůj vztah k Bohu, když nato máme přirozené předpoklady, tedy jistou psychickou dispozici a schopnost rozvoje, budování návyků a schémat smýšlení, v pozdějším věku, i když budeme mít více času, možná už toho nebudeme schopni. Ačkoli - Bohu není nic nemožného.

(podle KN)

Dědictví otců zachovej nám, Pane

Svatí Cyril a Metoděj sloužili celým svým životem Božímu zákonu. Duchovní odkaz těchto soluňských bratří v plnosti vyjadřují slova: "Dědictví otců zachovej nám, Pane." Není to však pouze odkaz přeměrovaný z minulosti do přítomnosti našeho lidu, je to i naléhavá prosba křesťana těchto dnů naplnit toto slovo v projevech každodenního života.

Cyrlometodějské úcta, její průnik a přítomnost v národě během mnoha staletí vyžaduje pozornost slovům, která na svátek našich věrozvěstů slyšíme při slavení liturgie: "Vzdejme chválu znamenitým mužům z našich předků, tak jak šli za sebou. Spravovali lid svými radami, svým pochopením moudrosti lidu a moudrými řečmi svého učení;" (Sir 44, 1.4). Chválit člověka pro způsob jeho

smýšlení a jednání je smysluplné, protože svým životem zanechává dalším pokolením svědectví, a tak se stává učitelem pro další generace. Pokud se náš národ hlásí k cyrilometodějské myšlence, může být autentickým a přesvědčivým ve svém projevu pouze tehdy, pokud ve všech oblastech společenského, kulturního, sociálního postoje přijme pravdu a jednání prezentované v díle našich věrozvěstů.

Ignorování křesťanských kořenů

Dílo sv. Cyrila a Metoděje nelze vymezit pouze v náboženské rovině, i když prvořadým posláním jejich kněžské mise bylo hlásání

Kristovy radostné zvěsti, čímž mnohé národy přivedli do klína Katolické církve. Je to podstatný rys působení soluňských bratří a představuje opodstatněnost tvrzení o křesťanských kořenech nejen našeho národa, ale celé Evropy. Zpochybňování této skutečnosti a následné relativizování křesťanských hodnot ve společnosti přivádí nejen k vnitřnímu rozvratu jednotlivce, ale v konečném důsledku i společnosti. Současné trendy ve společnosti, která má tendenci ve velké míře ignorovat morálně-mravní principy života podle Božího zákona, ale i nerespektování přirozeného zákona v projevech a jednání člověka, jsou ve svých důsledcích škodlivé a ničivé.

Christianizace Slovanů

Od dob papeže Hadriána II., který schválil staroslověnštinu jako liturgický jazyk, až po současnost, se mnozí papežové vyjadřovali k významnému přínosu evangelizační práce soluňských bratří pro slovanské předky. Jan XXIII. v apoštolském listě Magnifica eventus (Významné události) hovoří o velkém dobrodiní pro národy, nad nimiž "v záři slunce spravedlnosti vzejde světlo evangelia". V těchto souvislostech papež sv. Jan XXIII. výslovně zmiňuje i nás: "Za tento moment (světlo evangelia), který si zaslouží zvláštní pozornost, lze považovat prozřetelný příchod těchto mužů (sv. Cyril a Metoděj) pro Moravany a Slováky a následně pro velmi četné slovanské národy." Papež Lev XIII. v encyklice Grande munus (Vznešené poslání) ze dne 30. září 1880 vyzdvihl zásluhy soluňských bratří při christianizaci Slovanů a rozšířil jejich liturgickou úctu na celou Církev.

Oddanost evangelijním pravdám

V souvislosti s událostmi, kterými žije Církev těchto dní, je třeba nejen poukázat na tento rozměr misijní činnosti sv. Cyrila a Metoděje, ale zdůraznit potřebu jednat v tomto duchu ve všech oblastech křesťanského života uvnitř našeho společenství i v oblasti ekumenického snažení.

V touze po poznání pravdy, hledající odpovědi na otázku, jakým způsobem se účastníme na naplňování prosby "Dědictví otců zachovej nám, Pane", připomínáme nadčasová slova papeže Pia XI., kterými apeluje na oddanost evangelijní pravdě: "ať se tedy od svatých bratří učí duchovenstvo, ať se učí řeholníci a Bohu zasvěcené panny vést život nevinný a plný čistoty, nadevše oddaný spáse duší. Ať se křesťanské rodiny učí zachovávat a hlídat neporušitelná práva týkající se nerozlučitelnosti manželství a správné výchovy mládeže. Všichni křesťané jakéhokoliv stavu ať se učí sloužit pravdě, spravedlnosti a lásce, pokud chtějí, aby se jejich vlast těšila ze stále většího rozkvětu a ze současného posílení Kristova pokoje jak mezi různými národy, tak i mezi občany toho - kterého národa."

Návrat k morálním hodnotám

Papež sv. Jan Pavel II. při několika příležitostech hovořil o významu mise soluňských bratří nejen v kontextu evangelizace slovanských národů, ale i jejího dosahu pro celou Církev ve svědectví věrnosti života, podle kterého hlásáme Boží slovo. I v našem národě si máme intenzivněji uvědomit nadčasový odkaz cyrilometodějské mise ne formálním konstatováním jejich přítomnosti v životě našich předků, ale v pravdivém návratu k morálním hodnotám křesťanské víry.

(podle KN)

Žena oděná sluncem

Podle tradice se svátek Nanebevzetí Panny Marie vzpomíná už před Efezským koncilem, který byl v roce 431. V roce 1950 papež Pius XII. prohlásil Nanebevzetí Panny Marie jako tajemství, v které máme věřit. Kristus nepodlehł rozkladu těla v hrobě, vstal z mrtvých; a také věříme, že byla vzkříšena i Panna Maria a její oslavené tělo bylo vzato do nebe.

Před časem jsem dostal a následně si přečetl knihu o Panně Marii Guadalupské.

Na jejím pozadí a u jejího obrázku bylo příjemné a zároveň naplňující zamýšlet se nad obrazem z knihy Zjevení apoštola Jana "Žena oděná sluncem" (srov. Zj 12, 1).

Již Druhý koncil poznamenal: "Čím častěji lidé vidí svaté v uměleckém zobrazení, tím snadněji si připomenou své vzory a budou po nich toužit, a takové bychom měli náležitě pozdravit a vzdávat jim úctu." Zároveň platí, že kdo ignoruje svaté, ignoruje dílo Boží lásky. V každém svatém se totiž odráží nejen Boží moc, ale i jeho individuální zájem a péče. Pojďme však po pořádku: Kdo nebo co je ta "Žena oděná sluncem", o níž píše apoštol Jan?

Tradice jakož i učení Církve dospěly ke třem obrazům. První dva identifikovaly ženu ne jako fyzickou osobu, ale jako symbol pro společenství. Žena se tak nejprve jeví jako symbol Izraele. Vede nás k tomu Janovo vidění: "...pod jejíma nohama měsíc a na její hlavě věnec z dvanácti hvězd" (srov. Zj 12, 1b). Evokuje to dvanáct kmenů Izraele. My se však více zaměříme na ty, kde je žena nejprve znamením Církve a následně, kde žena představuje Pannu Marii.

Církev, která připomíná krásu

"Žena oděná sluncem" byla žena v požehnaném stavu (srov. Zj 12, 1-3). Toto její těhotenství je pro nás příkladem, jak říkal papež Benedikt XVI.: "Naše bytí s jinými vyžaduje, abychom byli pro jiné. Toto bytí s někým nutí jiného člověka - čili matku - aby se stala bytím pro někoho." Řečeno jinak: Církev si je plně vědoma, že nosí v sobě Spasitele světa, a že je povolána, aby ho dávala světu, aby "rodila" lidi pro Boží svět. Papež Benedikt XVI. o roli církve řekl: "Nemůžeme vytvořit Církev. Musíme být Církví. Jsme Církví a Církev je v nás jen do té míry, do jaké víra, která je nad jednáním a přesahuje jednání, formuje naše bytí. A jen když jsme mariánští, stáváme se Církví." Kolik z nás si opravdu můžeme říci, že jsme mariánští ctitelé a že máme blízký vztah k Panně Marii? Možná právě proto neexistuje v nás to silné a upřímné povědomí, že patříme do společenství Církve, protože se necítíme být syny či dcerami Matky Boží. A snad je to i proto, že svůj vztah k Marii měříme "pomodlenými" růženci. Benedikt XVI. pokračuje: "Nejsme nějaký náhodný a nesmyslný produkt evoluce. Každý z nás je výsledkem Boží myšlenky. Každý z nás je chtěný, každý z nás je milován, každý z nás je potřebný." Důležité je však uvěřit tomu, že to Bůh mě tady chtěl, to on mě povolal a přijal do své Církve. A čím dříve si

uvědomíme, že toto je řeč o každém z nás, o to dříve se Církev zaoděje sluncem, které připomíná a zobrazuje krásu.

Maria zahrnuta Boží laskavostí

Když čteme v Písmu svatém slova o "Ženě oděné sluncem", starověká Církev bez problémů viděla v této ženě Pannu Marii. Ona, neposkvrněná, čistá, uchráněna z milosti Boží, bez skvrny jakéhokoliv hříchu, je ta, kterou Bůh oblékl plnou krásou. Vždyť výraz "oděná sluncem" vyjadřuje zvláštní Boží zalíbení a ochranu; doslovně - mimořádně zahrnuta Boží laskavostí. A komu se té Boží laskavosti dostalo více než té, kterou archanděl Gabriel z pověření Boha nazývá "milosti plnou"? Ona je Matkou, která nikoho neodmítá. Spíše naopak, která bojuje o nás a za nás se stejným drakem, o kterém čteme v Knize zjevení, který se postavil před ženu, aby pohltit její dítě. Německý teolog Karl Rahner dodává: "Maria je ikonou toho, co Bůh chtěl udělat z člověka na začátku a toho, co udělá z člověka na konci." Bůh zahrnul vši svou laskavostí naše prarodiče - Adama a Evu a tou samou laskavostí chce zahrnout každého z nás.

Panna Maria Guadalupská

Zobrazení Panny Marie je mnoho a přece v obraze Panny Marie Guadalupské je něco, co mě fascinuje. Barva pleti Marie. Zjevení Marie v Guadalupe bylo v době nepokojů mezi původním obyvatelstvem - Indiány a přistěhovalci - Španěly. Pleť Marie je "směsicí" těchto dvou skupin. Ztotožňuje se s tzv. mestickou skupinou, která byla "produktem" dobytí a znásilnění. Jak vysvětloval biskup Vasco de Quiroga, tyto děti nechali hledat jídlo po vepřích a psech v chlévech. Panna Maria jako mesticka se takto ztotožnila nejen s odsuzováním a odmítáním, ale i s nejzranitelnějšími lidmi, s dětmi. Když se s nimi ztotožnila, její tvář se stala tvářící budoucnosti. "Pokořila" sebe, aby povýšila nás všechny. Bez ohledu na barvu naší pleti je Matkou všech, která netouží po ničem jiném než po tom, abychom i my sami zažívali Boží laskavost a péči tady a teď i pak později s ní v nebi.

(podle KN)

V minulém čísle Zpravodaje jsme přinesli povídání o Svatých branách papežských bazilik v Římě. Podívejme se nyní i na samotné baziliky.

Bazilika Panny Marie Sněžné v Římě

Papežská Bazilika Panny Marie Sněžné (Basilica Papale di Santa Maria Maggiore) je jedna ze čtyř hlavních papežských bazilik a zároveň největší mariánský kostel v Římě.

Na římském pahorku Esquilino stojí Bazilika Panny Marie Větší. Majestátní

bazilika s chórovým průčelím, apsidou a obeliskem se vypíná na stejnojmenném náměstí. Poutníci ji znají i pod názvem Bazilika Panny Marie Sněžné. Podle tradice se 5. srpna 352 římskému obchodníkovi zdál sen o tom, že se dočká narození svého dítěte. Podmínkou však měl být nový kostel na místě, kde - uprostřed léta - napadne sníh. Podobný sen měl i papež Liberius, který podle

tohoto snu pochopil přesné místo a půdorys kostela, proto sám požehnal základní kámen této sakrální stavby. Každoročně 5. srpna se proto věřící scházejí v této bazilice na slavení mše svaté a prosí o přímmluvu Pannu Marii Sněžnou.

Vzácná pro Slované

Stejně známá Bazilika Panny Marie Sněžné je také jako Bazilika Panny Marie s jesličkami, neboť pod hlavním oltářem jsou podle tradice uloženy úlomky jeslí Dítěte Ježíše. Od 7. století tato relikvie přitahovala poutníky z celého světa. Koncem 13. století proto Arnolfo di Cambio postavil uvnitř chrámu kamenný betlém.

Mariánskou baziliku rádi navštěvují i naši poutníci pro její význam pro slovanské křesťany. O jakou spojitost jde, vysvětlil liturgista Ján Dubina: "Hlavní mariánská bazilika v Římě byla svědkyní velké události, když po příchodu sv. Konstantina Cyrila a sv. Metoděje do Říma v roce 867 papež Hadrián II. na jejich žádost přijal slovanské liturgické knihy a požehnal je.

Zároveň se v této bazilice poprvé slavila liturgie ve staroslověnině. Každý náš poutník může děkovat za to, že na tomto místě se otevřely brány Církve pro slovanské národy a byla jim dána možnost chválit Boha vlastním jazykem. Svědčí o tom i pamětní tabule, která je umístěna v baptisteriu baziliky."

Dech dávné historie

Pod mariánskou bazilikou Panny Marie Větší, která patří pod správu Vatikánu, je pohřben kromě papežů, kardinálů a vévodkyně i sv. Jeroným. Tento významný světec, který žil přibližně v letech 347 - 420, udělal překlad i výklad Písma svatého z hebrejských a aramejských rukopisů do latiny. Kněz Ján Dubina zdůraznil, že šlo o zásadní přínos pro šíření víry a rozvoj církve. "Jeroným se v Církvi pokládá za největšího učitele ve vykládání Písma svatého. Byl tajemníkem papeže Damase I. a kromě překladu Písma svatého do latiny napsal i další apologetické spisy. Bránil pravé učení Církve proti bludařům, odmítal s živou energií heretiky, kteří napadali tradici a víru Církve. Proto byl v roce 1295 vyhlášen za učitele Církve."

Jednou z mnoha uměleckých krás baziliky je středověká mozaika z konce 13. a ze začátku 14. století v prvním patře lodžie na průčelí. Jde o umělecké dílo Pantokrator (Všemohoucí Kristus) od malíře Filippa Rusutiho. Mozaika má prvky byzantského umění.

Z historie patriarchální baziliky

Papež Sixtus III. dal v roce 432 (na místě dnešní Baziliky Panny Marie Větší) postavit mariánský kostel. Učinil tak po přijetí dogmatu o Panně Marii Bohorodičce, Matky Ježíše Krista. Šlo o trojlodní sakrální stavbu, oddělenou dvaceti iónskými sloupy na každé straně.

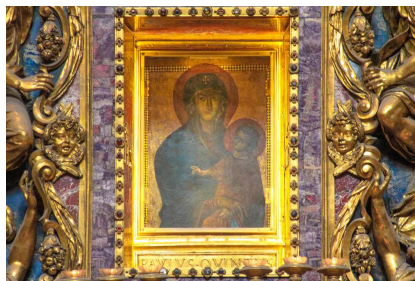
Hlavní loď zakončuje oblouk s apsidou prosvětlenou pěti okny. V jejím středu se nachází papežský trůn. Bazilika je označována také jako "patriarchální bazilika". Co to znamená? Jde o baziliku, která je pod správou patriarchy nebo v minulosti byla místem patriarchátu. Podle tradice byla Bazilika Panny Marie Sněžné připisována Antiochijskému patriarchovi. Když se Benedikt XVI. v roce 2006 zřekl formálního titulu patriarcha Západu, tyto dosud patriarchální baziliky byly oficiálně pojmenované jako papežské baziliky."

Koncem 13. století se uskutečnila první přestavba této baziliky a v roce 1377 k ní přistavěli 75-metrů vysokou zvonici. Jde o nejvyšší *campanilu* v Římě. V bočních lodích přibýly v 16. a 17. století boční kaple. Celkový vzhled této baziliky dal významný architekt Carlo Rainaldi, který se přičinil zejména o průčelí apsidy - vytvořil ji jako dvoupatrovou stěnu s vnějším schodištěm. Dalším architektem byl Ferdinand Fuga, který zrestauroval boční chrámové lodi a dal formu západní vstupní části s benediktinskou lodžii. Tam je zakomponována mozaika s výjevem o zasněženém pahorku, na němž postavili chrám.

V 18. století byla provedena úprava průčelí baziliky, o kterou se zasloužil architekt Ferdinand Fuga.

ZAJÍMAVOSTI

- Uvnitř římské baziliky Panny Marie Větší nalevo od hlavního oltáře se nachází Pavlínská kaple. Postavili ji na žádost papeže Pavla V. Uvnitř je umístěn obraz Madony Salus Populi Romani (Panny Marie Spásy římského lidu). Tradice říká, že obraz namaloval evangelista sv. Lukáš. Historici datují obraz Bohorodičky do 8. století.
- Vpravo od oltáře je Sixtinská kaple (postavit ji dal papež Sixtus V., podobně jako Sixtinskou kapli v Apoštolském paláci ve Vatikánu). V jejím středu je bohatě zdobené místo - tabernákulum, které představuje Mojžíšovu archu smlouvy. Nesou ho na ramenou čtyři bronzoví andělé;
- Každý rok 5. srpna, na výročí posvěcení baziliky a na vzpomínku na Pannu Marii Sněžnou, se připomíná událost zázračného sněžení "sněžením" bílých lupínek květů z kopule Pavlínské kaple.

(podle KN)

Korunka

k Božímu milosrdenství

Kde se korunka vzala?

Tuto korunku nadiktoval Pán Ježíš sv. Faustyně ve Vilně (dnes Vilnius v Litvě) ve dnech 13. až 14. září roku 1935 jako modlitbu na odprošení a usmíření Božího hněvu (viz Deníček 474-476).

Ti, kdo se tuto korunku modlí, obětují Bohu Otci "tělo a krev, a Božství" Ježíše Krista na smír za hříchy vlastní, blízkých i celého světa, a spojující se s Ježíšovou obětí, odvolávají se na lásku, jíž nebeský Otec obdarovává svého Syna a v něm všechny lidi.

V této modlitbě také modlící prosí "o milosrdenství k nám i k celému světu", čímž konají skutek milosrdenství. Jsou-li splněny podmínky správné modlitby pokora, vytrvalost, předmět je shodný s vůlí Boží a je-li přednášena s postojem důvěry, věřící mohou očekávat splnění Kristových příslibů, které se týkají zvláště hodiny

smrti: milost obrácení a pokojnou smrt. Dosáhnou jich nejen ti, kdo se sami budou korunku modlit, ale také umírající, u nichž se jiní budou slovy korunky

modlit. „Když se u umírajícího tuto korunku modlí, usmiřuje se Boží hněv a bezedné milosrdenství objímá." (Dn 811), řekl Ježíš. Všeobecný příslib je tento: „Skrze modlitbu této korunky rád dám všechno, o co mě budou prosit.“ (Dn 1541), ... "bude-li to shodné s mou vůlí." (Dn 1731). Všechno, co se neshoduje s Boží vůlí, není pro člověka dobré, zvláště co se týká jeho štěstí na věčnosti. "Lidstvo ke mně přibližuješ modlitbou té korunky." (Dn 929). "Duše, které se tuto korunku budou modlit, obejmeme mé milosrdenství v životě, ale zvláště v hodině smrti," (Dn 754) řekl jindy Pán Ježíš.

Jak se ji modlit?

Modlí se na obyčejném růženci obdobně jako růženec k Panně Marii.

Na začátku:

Otče náš..., Zdrávas Maria... a Věřím v Boha...

Na zrnkách Otčenáše (1x):

Věčný Otče, obětuji Ti Tělo a Krev, Duši a Božství Tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista na smír za hříchy naše i celého světa.

Na zrnkách Zdrávasu (10x):

Pro Jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu.

Na konci (3x):

Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.

Nanebevzetí Panny Marie či její usnutí

O nanebevzetí Panny Marie se píše v dogmatickém prohlášení *Munificentissimus Deus*. Tělo Bohorodičky se proměnilo na oslavené. Jde o tajemství, které se slovy nedá přesně pojmenovat. Důležitý je náš vztah k Matce Boží, která je hodná následování.

Vážená redakce,

v rámci aktuálního svátku Nanebevzetí Panny Marie (15. srpna) bych se chtěl zeptat na dvě věci. Panna Maria byla vzata do nebe i s tělem? Zajímalo by mě, že když v Katolické církvi mluvíme o Nanebevzetí Panny Marie, tak proč si řeckokatolíci připomínají Zesnutí Panny Marie. Podle mého názoru je v tom velký rozdíl. Mohli byste to objasnit? Děkuji.

Milan

Milý Milane,

v otázce katolického chápání skončení životní pouti Panny Marie se opíráme o dogma, které vyhlásil římský papež Pius XII. dne 1. listopadu 1950. Ve vyhlášující bule *Munificentissimus Deus* se doslova takto říká: "Neposkvrněná a ustavičně panenská Matka Boží Maria byla po dokončení svého pozemského života s tělem i duší vzata do nebeské slávy." Znamená to, že pro věřícího katolíka není pochyb o tom, že přesvatá Bohorodička byla vzata do nebe i s tělem. Lidsky přiměřeněji bychom mohli říci, že její tělo se v té chvíli proměnilo na oslavené, takové, jaké je schopné existence v dimenzi věčnosti.

Další otázka je, zda Boží Matka nejprve tělesně zcela zemřela (což je údělem každého člověka) nebo ne. Tuto doplňkovou otázku dogma explicitně neřeší.

Převažující teologické mínění je, že tělesně umřela, ale není to závazné učení Katolické církve.

Pokud budu hledat odpověď na druhou část vaší otázky, která se týká pojmu: Zesnutí - tohoto Mariina tajemství v liturgickém názvosloví řeckokatolické církve - třeba si nejprve uvědomit, že český termín zesnutí je pouze překladem církevněslovanského prvopisu: Uspenie (latinsky dormitio). Tento prastarý církevněslovanský termín je dodnes zažitý a je přesnější než jeho překlady. Prvním překladem termínu - Uspenie do češtiny bylo slovo usnutí. Používalo se v řeckokatolické církvi několik desetiletí. Je vyjádřením jemné, subtilní liturgické řeči křesťanského Východu a naznačuje právě tu tajemnost, o které jsme hovořili výše. Usnutí v tomto případě je jedinečný stav přechodu Panny Marie do nebe.

Již několik let je však v oficiálním liturgickém kalendáři byzantsko-slovanského obřadu použit nový termín - Zesnutí, který je, jak to i naznačujete, významově totožný s tělesnou smrtí. Termín - nanebevzetí, zažitý v latinské církvi, je novějšího původu. Na obsahu víry se však nic nemění. Celá Katolická církev (Římskokatolická církev i Řeckokatolická církev) věří to, co je ve stručnosti uvedeno v dogmatických prohlášení papeže Pia XII.

Na přípravě dogmata měl podíl i významný prešovský kněz, teolog a lingvista, profesor Mikuláš Russnák (1878 - 1954), který poslal do Vatikánu znamenitou teologickou práci o Panně Marii a jejích výsadách. Ani on však neřeší problematiku dotčeného výrazu. Zajisté proto, že tajemství se nedá přesně slovy pojmenovat. Je to taková plnost pravdy, kterou dokonale poznáme až tehdy, když budeme přijati za společníky Ježíše Krista, Panny Marie a svatých. A to je to hlavní, na co se máme i při srpnovém svátku Mariina přechodu do nebe zaměřit. Důsledně poznávat její život, spolupracovat s darovanou Boží milostí a následovat ji v ctnostech, abychom byli uznáni za hodny věčné slávy v nebi.

(podle KN)

Time management – proč a jak jej uplatnit

Správně si rozdělit čas na práci, rodinné povinnosti, záliby a odpočinek je umění. Rozumné disponování s časem vyžaduje stanovit priority a zvážit, co je důležité. Vhodnou pomůckou může být papír, na který si zapíšeme úkoly a vymezení čas pro rodinu.

*Vážená redakce,
jsme běžná rodina, pracující rodiče, kteří mají školou povinné děti. Bydlíme ve městě, na sídlišti. V posledních letech žijeme zrychleným tempem (s manželkou však nemáme vidinu kariéry a podobně), protože nároky všude stoupají. Známe dobrou radu: "Zastav se, zpomal!" V každodenní realitě to však nejde tak snadno. Rád bych si přečetl návod nebo se inspiroval, jak si mistrně uspořádat čas, abychom se stihli radovat ze života. Děkuji za odpověď.*

Matouš

Milý Matouši,
každý den má čtyřicet hodin. Toto je fakt, který nezměníme. Disponovat můžeme pouze tímto počtem hodin. Z toho část je vyhrazena na naši regeneraci - na spánek, abychom mohli fungovat i další den. Velkou část nám ukrojí pracovní povinnosti, a jak píšete, nároky ze strany zaměstnavatelů se stupňují. Často si musíme práci nosit domů nebo zůstáváme v práci déle. Pokud bychom namítali, zaměstnavatel má připravenou odpověď: "Nelíbí se ti? Klidně můžeš jít, na tvé místo čeká dalších sto zájemců." Je velkou devizou mít v současnosti práci, zvláště když člověk má živit rodinu. Jsou tedy věci, na které

máme vliv a můžeme je změnit, ale jsou i takové, které změnit nemůžeme. A právě zaměstnání a spánek jsou skutečností, na které z hlediska časových možností nemáme velký vliv, abychom je vynechali. Ostatní činnosti, jako jsou domácí úkoly s dětmi, nákupy, vaření, úklid a nakonec i čas pro sebe, si rozvrhneme sami.

Z hlediska našich priorit existují čtyři různé kategorie, které je třeba si uspořádat. První kategorií tvoří činnosti, které musíme udělat hned. Pokud dítě onemocní, děláme vše proto, aby se uzdravilo a zavezeme ho k lékaři. Do druhé kategorie patří zejména ty, které nejsou nutné, ale jsou důležité. Jako příklad můžeme uvést odpočinek a záliby. Nevěnujeme se jim, protože to počká, a časem pocítíme, že jsme si na své záliby vůbec nenašli čas. Stále jsme je odkládali, přičemž věnovat se jim považujeme za důležité. Zanedbáváme je na úkor třetí oblasti činností, kde zařazujeme nutné, ale nedůležité věci. Například manžel/ka nás zavolá k televizoru: "Pojď se rychle podívat, je to zajímavé." A my jsme před televizní obrazovkou pobýli hodinu, ani nevíme jak. Čtvrtou kategorií tvoří činnosti, které nejsou nutné ani důležité, například sledování filmu nebo vysedávání před počítačem.

Jak si prakticky uspořádat úkoly, které máme zvládnout? Prostě tak, jak přicházejí. Sbíráme je a zapisujeme si povinnosti, které musíme udělat. V další fázi tyto povinnosti třídíme na:

1. povinnosti, které musíme nutně udělat dnes;
2. povinnosti, které by bylo dobré, kdybychom udělali hned, ale nevdají, pokud je uděláme zítra;
3. povinnosti, které nespěchají, ale nesmíme na ně zapomenout, a když nám vyjde čas, budeme se jim věnovat.

Nepředvídané události přijdou samy, proto pokud si plánujeme den, vyhradíme na ně minimálně 20 procent svého času. Pokud budeme s nimi počítat, nebudou nás velmi stresovat. A dobrá zpráva je, že pokud se nic nevyskytne, můžeme se věnovat tomu, co si sami vybereme.

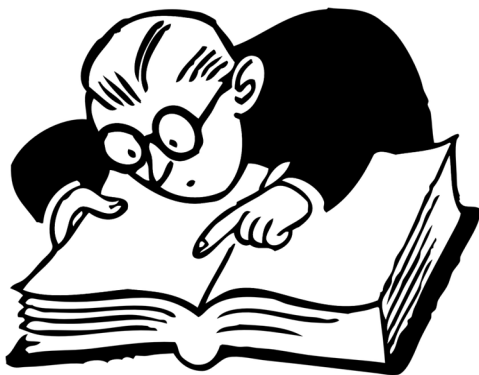
Milý Matouši, naznačil jste otázku, jak se v hektickém životním stylu radovat ze života. Můžeme to udělat tak, že si každý den kromě rodiny vyhradíme čas na nějakou aktivitu, která nám udělá radost. A není důležité, zda jsme se tomu věnovali deset minut nebo dvě hodiny, pocit spokojenosti zůstává.

(podle KN)

Zadáno pro manžele a snoubence

Prezentace Písně písní

Bible se skládá ze 73 knih. Svým způsobem jde o jakousi posvátnou knihovnu. Těch, které byly napsány před Kristem, je přibližně 46 a nazýváme je Starý zákon. Dělí se na Tóru (neboli Zákon nebo Pentateuch - 5 knih), na dějepisné, poučné a prorocké knihy. Nový zákon se skládá z 27 knih: 4 evangelii, Skutků apoštolů, apoštolských listů a Apokalypsy.

I když říkáme, že jde o Boží slovo (a básnicky říkáme, že bylo napsáno "prstem Božím"), ve skutečnosti byla Bible napsána mnoha autory, v různých obdobích a různými způsoby. Určitě je přítomna Boží inspirace, ale její praktické "vyskládání" je dost komplexní a dosud ne zcela objasněné.

Naši neobvyklou knihu Píseň písní najdeme mezi poučným knihami spolu se Žalmy, Jobem, Sirachovcem, Kazatelem, Příslovími a Moudrostí. V Písmu svatém je jejích 8 kapitol rozděleno na pět poem a epilog.

O původu knihy. Ve všeobecnosti panuje soulad, že jde o sbírku milostných písní, které jeden umělec sesbíral a použil, přičemž je "učesal" podle své představy. Není jednoduché určit datum jejího vzniku. Někteří ji datují do období Šalamounova království (1050 před Kristem) i proto, neboť na začátku knihy se říká Velepíseň od Šalomouna. Ale skoro určitě je to jen literární výplod a autorem knihy bude neznámý básník, který psal mezi 6. až 4. stoletím před Kristem, možná využívaje materiály, které by mohly být z období Šalomouna.

Název. Píseň písní je vlastně superlativ. Jako bychom chtěli říct, že je to překrásná, nejkrásnější píseň. Navzdory svému názvu a i přesto, že dnes už nikdo nepochybuje o její kanoničnosti, můžeme být svědky odsouvání tohoto Božího slova na okraj zájmu, zatímco v minulosti byla předmětem mnoha diskusí o její inspiraci, interpretaci nebo jejího setrvání v Bibli. Tyto diskuse nebyly plodem (jak se často říká) zpátečnického myšlení nebo strachu ze sexu na straně některých katolických kruhů, protože podobné diskuse se vedly i mezi

Židy či protestanty. Ještě i dnes, po liturgické reformě, se nechte v nedělních čteních. Stále jsou přítomny určité obavy z jejího čtení a komentování, zatímco v kláštrech je dobře známá i se svou osobní alegorickou interpretací - dva manželé jsou vlastně křesťan a Ježíš. Existuje i velké množství odborné literatury - studie, prezentace, komentáře, které většinou podporují alegorickou interpretaci, ať už církevní nebo osobní.

Pohoršující kniha? V některých židovských komentářích se říká, že Šalamoun ve svém mládí napsal Píseň písní, ve zralém věku Přísloví a ve stáří (když se člověk stává pesimistou) Kazatele.

Někteří uznávání učenci tvrdí, že pokud by se Bible psala v současnosti, žádná církev by nezařadila výše uvedené knihy do kánonu, protože jsou to tři knihy určitým způsobem "pohoršující". Ale Bible se nebojí nabídnout i provokace a Bůh to zařídil tak, aby se k nám dostala v takové podobě, v jaké je.

Diskuse o kanoničnosti Písně písní zde byly odpradávná: Proč se v ní skoro nikdy nezmiňuje Bůh? Co mají společného písně o lásce se zjevením? Co chtějí hlásat?

Na začátku prvního století, kolem roku 100, v židovském světě řešili tento problém. Učitelé diskutovali, zda Píseň písní je posvátná kniha nebo ne, zda si jí "pošpinit ruce" nebo ne. Tento výrok se nám může zdát zvláštní, ale pro staré Židy posvátné zanechává na člověku stopu. Jakákoli posvátná věc poznamenává. Posvátná kniha obsahuje očistu, kterou je třeba naplnit v životě.

Přibližně kolem roku 110 velký rabín Akiva, kterého později v roce 135 Římané zabili, se se svou autoritou postavil za Píseň písní. Některé jeho názory se nám zachovaly až dodnes. Rabín říkal: „Jednoho učitele jsem slyšel říct, že Kazatel ušpiní ruce a Píseň písní ne. Jiný zase řekl, že Píseň písní ušpiní ruce a Kazatel ne. Jiní zase říkali, že ani jedna z těchto dvou knih neušpiní ruce. Já říkám, že v Izraeli dosud nikdo nepopíral, že Píseň písní ušpiní ruce, protože celý svět nemá takovou hodnotu jako den, kdy byla Píseň písní darována Izraeli. Ostatní knihy jsou svaté, ale Píseň písní je Svatyně“.

Jaký důvod umožnil rabínovi Akivovi stanovit kanoničnost Písně písní? Byla to alegorická interpretace. Divné! Zatímco hermeneutický přístup rabínů ke knihám vyžadoval literární interpretaci, Píseň písní byla pro něj výjimkou. Píseň písní se musí číst v alegorickém pojetí. Tento jeho názor byl odrazový můstek pro vznik náboženských biblických škol v židovském i křesťanském světě. Můžeme říci, že to byl převládající způsob interpretace, ale dnes se věci mění.

Příklad rabínského čtení textu

Kéž políbí mě polibkem svých úst, neboť láska tvá lepší je nad víno.

Rabínská interpretace říká: "Který je ten okamžik, kdy Bůh políbil Izrael?" (Tedy lépe řečeno jedna z interpretací, protože židovští učenci s hrdostí říkají, že interpretací Bible je alespoň sedmdesát!). Podle alegorické a teologické interpretace jde o moment, který se odehrál na hoře Sinaj, ve kterém Bůh dal Izraeli Tóru - zákon. V tomto okamžiku se nebe políbilo se zemí, nebo lépe, Bůh s Izraelem.

Neboť láska tvá lepší je nad víno.

Víno se po židovský řekne "jain". Pokud bychom se uchýlili k takzvané numerologii, tak sečtením písmen tohoto slova dostaneme sedmdesát, což je číslo, které v Bibli určuje počet národů na světě. Sedmdesát národů, sedmdesát ostrovů. Takže tyto texty by byly interpretovány následovně: Polibek, který dal Bůh Izraeli na hoře Sinaj při předávání Tóry, je sladší než přízeň všech národů světa. Vynalézavá interpretace, ale takto se to dělalo.

Kdo jsou dva aktéři? "Snoubenka" a "ženich" neznamenaají "manžel" a "manželka". Latinsky se říkalo: "*Veni sponsa de Libano...*", kde *sponsa* není *uxor*, čili snoubenka není manželka. Ale ani "snoubenka" a "ženich" není správný překlad. Muž a žena jsou obrazem dvou lidí, kteří se milují. Možná by byl vhodnější překlad "mládenec a děvečka" nebo "milující a milovaná, či "zamilovaný a zamilovaná". Nejde zde však o nějaký nemorální nádech, protože Píseň písní chce poukázat na krásu a nadřazenost skutečné Lásky, ne vytvořit nějaký morální kodex. Tímto se zabývají jiné biblické knihy. Tato kniha otevírá mysl mnohem širší horizonty než obvykle. Před morálkou a povinnostmi se zde ochutnává Krásno a Svatost, před skutky je zde Víra, před "musíte dělat..." je zde "budete blahoslavení, když...".

Bůh, kterého není vidět. Proč se on a ona pohybují v dimenzi, v níž se nezmiňuje Bůh? V knize je jeden verš, který naznačuje Pána, když o lásce říká: "Její rozpálení - to ohně plápol, její plameny, to Hospodinův žár." Tento mírný náznak nemluví ani tak o Bohu, jako o lásce, která je mocná jako blesk z nebe. Ve vztahu k této problematice existuje jedno pěkné zamyšlení od Bonhoeffera: "Bylo by dost naivní si myslet, že když jsou snoubenec a snoubenka ve vzájemném objetí, myslí při tom na nebeské království."

Píseň písní je se svým mlčením o Bohu hluboce teologická. Poukazuje na nezávislost světa, který nám Bůh dal. A že Píseň písní se nezabývá přímo

diskusemi o Bohu a nepřivádí k modlitbám a zbožnosti, toto je velkolepost Bible. Při čtení Písně písni se nemusíme obávat, že neuvidíme Boha. Rabín Akiva říkal: "Celá Bible je svatá, Píseň písni je její Svatyně."

Pokud by měl někdo možnost vstoupit do Jeruzalémského chrámu, či dokonce do svatyně, neuviděl by Boha. A přesto Bůh tam přebýval. Není jednoduché vidět Boha, protože Bůh není socha ani obraz. Neobávejme se, že neumíme v Písni písni najít jasně a hmatatelně Boha. Pokud uvidíme Boha hned, tak to není Bůh, ale jeho zobrazení. Bůh se nachází až za těmi slovy, která jsme si řekli. Bůh je neustále přítomen jako Láska, která hýbe se zamilovanými a rozněcuje v nich lásku. Možná musíme ještě něco udělat, musíme projít kus cesty nebo očistit se, abychom dorazili do svatyně... Možná hledat a vystoupat po schodech, které postupně do ní vedou.

INDIVIDUÁLNÍ PRÁCE A PRÁCE V PÁRU

Přečtěte si Píseň písni, kapitola 8, verše 1-7.

Všimněte si, že osmá kapitola je něco jako sbírka krátkých, na sobě nezávislých úryvků. Například verše 1-2-3, pak verš 4 je samostatný, 5. verš je samostatný, 6-7, 8-9-10, 11-12, 13-14. Nesnažte se tedy pochopit logický sled a souvislost, jako by se jednalo o jednolitý text s jedním odkazem. Čtěte je, jako by to byly kratičké básně.

Obzvláště se zaměřte na verše 6 a 7. A pamatujte, že to, co čtete, může obsahovat vzkaz od Boha pro vás, pro tebe. Jaký...?

Přečtěte si text nejprve samostatně a zamyslete se nad ním na několik minut.

Pak si ho přečtěte společně a promluvte se o něm.

Společné sdílení ve skupině a závěrečná modlitba.

(Duchovní obnova v teple domova)

52 JEDNODUCHÝCH ZPŮSOBŮ JAK S DĚTMI MLUVIT O VÍŘE

17. VE SPOLEČNOSTI DRUHÉHO ČLOVĚKA

Učení víry

- Ježíš přitahuje k sobě lidi prostřednictvím nás.
- Ježíš je v nás přítomen skrze svou lásku a mimořádným způsobem prostřednictvím svátostí.

Podněty na poučení z každodenního života

- Když jdete navštívit prarodiče nebo když vás navštíví oblíbený příbuzný.
- Když má na vaše dítě velký vliv jeho nový kamarád.
- Když říkáte svému dítěti, že několik hodin se o něj bude starat chůva nebo manžel / manželka, protože se máte setkat s přáteli.

Mnozí z nás si představují, jaké by to bylo, kdyby se s Ježíšem setkali osobně. Rádi bychom ho slyšeli mluvit a chtěli bychom zažít jeho uzdravující dotek. Stejně to prožívali i autoři evangelií. Ta se totiž psala v době, kdy žila už třetí generace lidí od dob Ježíšova působení, smrti a zmrtvýchvstání. Lidé měli pocit, že se od Ježíše vzdalují. Svatý Lukáš se snaží tento problém řešit ve svém evangeliu příběhem o římském setníkovy, který prosí Ježíše, aby uzdravil jeho služebníka i na dálku. Věří totiž, že Ježíšova uzdravující moc překoná všechna omezení. Ježíš sluhu uzdraví a pochválí setníka za jeho víru. Lukášovo

evangelium nám tím dokazuje, že Ježíš je stále živý a je neustále s námi. Ježíš vstal z mrtvých a vystoupil do nebe, kde žije se svým Otcem, a zároveň je prostřednictvím svátostí a vzájemné lásky mezi lidmi stále přítomen i mezi námi.

Začátek rozhovoru

Snadno zapomínáme, že Ježíš je v každém člověku. Zeptej se svého syna nebo dcery, zda se dnes setkali s někým, kdo jim projevem své radosti, lásky nebo trpělivosti připomněl, že je v něm Ježíš. Pokud se něco podobného přihodilo i tobě, řekni o tom dětem.

Jak se modlit

Pokuste se naučit své dítě, že osobní vztah s Bohem si posílí tím, že se bude modlit všude, kde se jen dá. Nemusí to být jen v kostele, u stolu, nebo když klečí se sepjatýma rukama u postele. Modlit se může v autobuse cestou do školy, na procházce se psem, při sprchování, nebo když někomu pomáhá s nákupem. Modlit se můžeme, když hledíme do tváře milovaného člověka, ale i tehdy, když nás zmocňuje z něčeho strach. Tvoje dítě se může modlit, kde chce a kdy chce. Vysvětli mu, že modlí se vždy tehdy, když si uvědomuje Boží přítomnost, ale i sebe v přítomnosti Boha. Bůh je totiž všudypřítomný, a proto se i tvé dítě může modlit všude. Modlit se může nahlas, ale i mlčky. Může v tichosti poslouchat, meditovat nebo jen jednoduše spočívat v Božím náručí.

POVZBUZENÍ PRO VÁS

Doporučené čtení z Písma svatého

Ježíš říká farizeům, že **Boží království** je již zde: Lk 17, 21.

Co na toto téma říká Církev

Ježíš je v nás, když jiným prokazujeme lásku, jakou je miluje Bůh, a je v nás i tehdy, když jiní prokazují lásku nám. Mimořádným způsobem je v nás Ježíš přítomen i prostřednictvím sedmi svátostí, které se udělují v katolické církvi. Každou z těchto svátostí se Ježíš přímo dotýká našeho života. Dotkne se nás při **křtu** - začneme žít novým životem, dotkne se nás ve svátosti **smíření** - je nám odpuštěno, dotkne se nás ve svátosti **manželství** - prožíváme plnost lásky a dotkne se nás v **Eucharistii** - sytí nás pokrmem pro život věčný.

Svátosti jsou vnější znamení milostí, která přijímáme přímo od Boha. Svátostmi chválíme a oslavujeme Boha za jeho milosti. Obřad udělování svátosti ještě není samotnou Boží milostí; obřad jen naznačuje, že si uvědomujeme udělení a působení Boží milosti, oslavujeme ji a radujeme se z ní.

Svátosti se nesmí mýlit se **svátostinami**. Svátostiny jsou znamení vytvořená Církví, která nám pomáhají upevnit naši zbožnost. Patří sem fyzické předměty, například **svěcená voda**, ale i gesta, jako je **vkládání rukou** a **požehnání**. Mezi svátostiny patří i sošky, růžence, škapulíř, medailony a jiné předměty a úkony, které nám připomínají přítomnost Boha v našem každodenním životě. Svátostiny pocházejí z církevní tradice, připravují nás na přijetí Božích milostí a pomáhají nám přinášet dobré ovoce z přijatých svátostí.

Krátká modlitba s dítětem

Pomodleme se nyní k Ježíši, který je stále s námi:

Drahý Ježíši, děkuji ti za svátosti
a za lidi v mém životě, kteří mě milují.
Pomoz mi otevřít se milostem Ducha Svatého,
abych mohl prokazovat svoji lásku Bohu
a druhým lidem.
Amen.

Co jsme prožili

První svaté přijímání - Žďárec

V neděli 22. května 2016 proběhla v naší farnosti slavnost prvního svatého přijímání. Šest dětí, tři dívky a tři chlapci, přistoupilo poprvé ke stolu Páně.

Do slavení mše svaté se děti zapojily čtením přímluv a přinášením obětních darů, jejich rodiče přečetli čtení a několik přímluv. Po obnově křestního slibu přijaly děti poprvé Tělo Kristovo.

Na závěr slavností bohoslužby děti poděkovaly otci Pavlovi a paní katechetce za přípravu v hodinách náboženství.

První svaté přijímání ve Žďárci

R. Mašek

Slavnost Těla a Krve Páně ve Žďárce

Slavnost Těla a Krve Páně ve Žďárce byla letos obdobou stejné slavnosti z loňského roku. Konala se opět ve čtvrtek, tentokrát 26. května 2016. Mše svatá byla sloužena v liturgicky upraveném prostředí v areálu „U sudu“, začátek byl stanoven na 18:00. Poté šli věřící průvodem k jednotlivým oltářům v obci. Pana faráře, který nesl ve vztyčených rukou pod baldachýnem Nejsvětější svátost oltářní, provázeli, kromě ministrantů, schóly a družiček, i muži s korouhvemi. Slavnostně oděné družičky sypaly na cestu před Nejsvětější svátosti květiny a věřící zpívali celou cestu písně. Zastavení byla opět u čtyř oltářů – u Mašků, Štěpánků, Melicharů a Borkovců, letos se ale neprocházelo novou částí Žďárce. U každého oltáře přečetl pan farář příslušné liturgické texty a věřící se spolu s ním pomodlili přímlyvy. Zakončení Slavnosti Těla a Krve Páně proběhlo v místním kostele. Letošní účast byla poněkud menší než v loňském roce, přesto ale pěkná – kolem devadesáti lidí. Je vidět, že farníci návrat ke staré tradici přijímají s radostí.

Velké poděkování patří všem, kteří se na přípravě a důstojném průběhu na slavnosti podíleli.

Průvod obcí při Slavnosti Těla a Krve Páně přichází k jednomu z oltářů

Jaroslava Libosvářská

Mše svatá ve Vratislávce

V sobotu 28. května 2016 zažili obyvatelé i návštěvníci Vratislávky radostnou událost. Po necelém roce byla u kaple Panny Marie opět sloužena mše svatá. Pokračuje se tak v tradici založené v loňském roce, kdy se zde mše svatá konala po mnoha letech.

Po mši svaté byli všichni pozváni na pohoštění do místní hospůdky.

Mše svatá ve Vratislávce

R. Mašek

Slavnost Těla a Krve Páně v Olší

V neděli 29. 5. 2016 jsme již podruhé prožili Slavnost Těla a Krve Páně tak, jak tomu bývalo před mnoha lety, když bylo Boží Tělo velmi významným svátkem celého liturgického roku.

Počátek slavení Božího Těla sahá do 13. století a má zdůraznit reálnou přítomnost Ježíše Krista v Nejsvětější Svátosti oltářní.

Slavnostní mše svatá začala v osm hodin ráno ve farním kostele sv. Jiří. Po ní jsme za krásného počasí a doprovodu dechové hudby vyšli průvodem z kostela. V čele průvodu nesl jeden ministrant kříž. Čtyři muži podpírali baldachýn, pod kterým pan farář nesl monstranci. Doprovázeli ho ministranti, družičky a dva farníci s korouhvemi. Družičky celou cestu trousily květiny jako symbol úcty ke Kristu. Za zpěvu písní k Pánu Ježíši jsme procházeli obcí k předem připraveným oltářům. U každého z nich byla krátká pobožnost a požehnání. Asi po hodině a půl od začátku mše svaté jsme vešli zpátky do kostela, kde byla krátká adorace a závěrečné modlitby.

Poděkování patří panu faráři a všem farníkům, kteří se podíleli na přípravě slavnosti, i těm kteří se zúčastnili a přispěli tak k důstojné atmosféře.

Průvod obcí při Slavnosti Těla a Krve Páně v Olší

A. Bednářová

Slavnost Těla a Krve Páně v Dolních Loučkách

Dne 29. května jsme v naší farnosti slavili slavnost Těla a Krve Páně. Za pěkného slunečného počasí jsme se shromáždili na prostranství pod Hradiskem, abychom se účastnili slavnostní mše svaté, oběti, ke které nás zve sám Bůh, abychom vyslechli Boží slovo a přijali pozvání ke stolu Páně, k pokrmu lásky.

Celebrantem mše svaté, která začala v 10:30, byl otec Pavel. Bohoslužbu doprovázel svým zpěvem dolnoloučský chrámový sbor. Všichni jsme pak dokázali vytvořit jednu velkou farní rodinu, jedno velké společenství Božích dětí, a prožít tak krásné chvíle v blízkosti Pána Ježíše, který nám přinesl spásu.

Po skončení mše svaté se vydal obcí eucharistický průvod. Čelo průvodu tvořili ministranti, družičky, které sypaly plátky okvětních lístků na důkaz víry a lásky k eucharistickému Kristovi, pan farář s ozdobenou monstrancí pod baldachýnem a chrámový sbor. Za doprovodu místních hudebníků, písni k Pánu Ježíši a zvonků jsme postupně přicházeli k předem připraveným čtyřem oltářům, kde následovala krátká pobožnost a požehnání.

Při chvalo zpěvu "Bože, chválíme tebe" jsme pomalu přicházeli do farního kostela, kde se konala krátká adorace před vystavenou Nejsvětější Svátostí Oltářní.

Upřímné poděkování patří otci Pavlovi a všem, kteří pomohli s přípravou a organizací této pěkné slavnosti. Ten největší dík však patří Svátostnému Spasiteli, který nás provázel po celou dobu eucharistického procesí a světlem své lásky se snažil prozářít i tu nejtemnější temnotu všech bloudících a hledajících lidských srdcí.

Jana Jurná

První svaté přijímání v Olši

První červnovou neděli 5. 6. 2016 tři děti z naší farnosti poprvé přistoupily ke svátému přijímání. Byla to Sabinka Antlová, Deniska Pavlíčková a Tereza Hájková. Na tento den se holky připravovaly v hodinách náboženství.

Slavnostní mše svatá začala v osm hodin ráno průvodem dívek, pana faráře a ministrantů do kostela. Dívky se spolu s rodiči do Bohoslužby zapojily četbou čtení a přímluv. Po obnově křestních slibů dívky poprvé přijaly Eucharistii.

Holkám to při obřadu moc slušelo a myslím, že i když měly možná trochu trému, vše zvládly.

První svaté přijímání v Olši

A. Bednářová

Slavnost 1. svatého přijímání v Dolních Loučkách

V neděli 5. června prožívalo devět dětí z naší farnosti velký den. Pět děvčat a čtyři chlapci přistoupili v sobotu po ranní mši svaté ke svátosti smíření, aby očistili svá srdce od hříchů.

V neděli přišly děti na mši svatou krásně nastrojené, z jejich tváří vyažovala radost, všechny se na první setkání s Pánem Ježíšem moc těšily.

V 10:45 začala slavnostní mše svatá, kterou celebrouval otec Pavel. Při vstupu do kostela doprovázeli děti ministranti i pan farář. Vždyť setkat se poprvé s Pánem Ježíšem, to je radostná událost v životě každého křesťana. Na konci bohoslužby děti poděkovaly otci Pavlovi za přípravu v hodinách náboženství a za to, že na ně byl po celý rok hodný.

Po mši svaté se před kostelem rozdávaly chutné koláče, děti byly šťastné a spokojené, že se mohou o svou radost podělit s námi se všemi. A my všichni je provázejme svými modlitbami, aby to první setkání s Kristem nebylo zároveň i poslední.

První svaté přijímání v Dolních Loučkách

Jana Jurná

Den otců v Dolních Loučkách

Na třetí červnovou neděli připadá oslava Dne otců a nejinak tomu bylo i v letošním roce.

V neděli 19. června jsme se po Svátostném požehnání shromáždili v 15:00 na farním dvoře, abychom oslavili "naše tatínky". Tato akce byla společná pro všechny tři farnosti, Dolní Loučky, Olší a Žďárec.

Odpolední oslavu zahájil otec Pavel, který všechny účastníky přivítal a popřál všem tatínkům k jejich svátku. Věnoval jim jako vzpomínku na tento den malý dárek.

A potom už dostala prostor skupina historického šermu - Victorius a bylo se opravdu na co dívat. I když se během odpoledne vydatně rozpršelo, nikomu to na náladě neubralo, všichni našli útočiště pod novou pergolou.

K poslechu zahrála country skupina z Dubu nad Moravou, se kterou vystupuje dědeček malého Matěje Vaňáka, kterého jsme mezi námi s radostí přivítali. A právě malému Matýskovi byl věnován výtěžek ze vstupného na divadelní

představení "Záskok", který má částečně uhradit jeho lázeňskou léčbu. A dojatý dědeček nejdříve všem poděkoval slovy, ale zvláště písněmi.

Účast farníků byla hojná, nálada výborná. Podávalo se občerstvení, točilo se pivo, a tak se nelze divit, že se domů nikomu nechtělo. Všechno však jednou musí skončit, ale pěkné vzpomínky a nezapomenutelné zážitky zůstávají.

Upřímné poděkování patří otci Pavlovi a všem organizátorům, kterým se podařilo připravit zase jednu pěknou akci pro naše farnosti.

Jana Jurná

Pohled do historie

V pohledu do historie žďárecké farnosti jsme postoupili do roku 1962. Farářem ve Žďárci v tomto roce byl P. Bohumil Pešek.

Léta páně 1962

V měsíci únoru řádila nakažlivá chřipka. V důsledku velkého počtu nemocných dětí byly pololetní prázdniny prodlouženy o 14 dní a 11. 2. v neděli byly zakázány bohoslužby. Zima se protáhla do jarních měsíců, jarní práce byly o měsíc opožděny. Velikonoce byly velmi teplé. K sv. svátostem přistoupilo hodně věřících zejména mužů.

Zpěváci velmi ochotně chodili na zkoušky a svým zpěvem přispěli k obohacení liturgie sv. týdne hlavně na Velký pátek a Bílou sobotu.

Protože neděle 29. 4. a 6. 5. byly prohlášeny za pracovní dny byly bohoslužby ráno v 7 hod a večer v 6 hod.

V červnu byl rozkopán starý betonový chodník kolem kostela, který byl v desolátním stavu. Úprava pro položení nových dlaždic si vyžádala mnoho těžké práce. Betonové plochy se velmi těžko rozbíjely. Dlažbu obstaral administrátor ve svém bývalém působišti v Šatově. Je to zboží které jde do prodeje pro menší údržby. Jakostní dlažba jde do ciziny. Před vchodem do kostela se rovněž celá plocha přeložila a zvedla. Kolem kostela byly položeny skruže, aby voda mohla snadno odtékat.

Rok 1962 byl velmi suchý málo obilí i brambor. Na podzim vypukla krize v Karibském moři, která hrozila světovým konfliktem.

Dne 4. 10. 1962 byl zahájen II. vatikánský sněm, který svolal sv. Otec Jan XXIII. Měl velkou odezvu v celém světě a první část koncilu skončila 8. prosince 1962. Druhá část sněmu bude zahájena 8. září 1963.

Náboženský život se v celku projevoval velmi pěkně, zejména účastí na sv. svátostech.

V prázdninách místo dovolené jezdil administrátor s hospodyní do JZD v Lubném.

Zpracoval: R. Mašek

Lidové zvyky a obyčeje v červenci a srpnu

Tak, jak je popisuje Vlastimil Vondruška ve své knize.

13. červenec - Sv. MARKÉTA

Je patronkou těhotných žen. Podle legendy ji ve vězení spolkl d'ábel převtělený do podoby draka, ale pucl a světice tak byla osvobozena. Ženám se dával k ulehčení porodu "Markétin pás". Při těžkých porodech a velkých porodních bolestech se obětovala sv. Markétě svíčka; pokud hořela, byla žena chráněna.

Byla patronkou rolníků a také pastýřů, protože byla přinucena po útěku od otce žít se v horách chovem dobytka. Na její svátek v českých zemích dříve začínaly žně - "Sv. Markéta, hodila srp do žita".

22. červenec - Sv. MAŘÍ MAGDALENA

V Bavorsku byla patronkou holičů, o jejím svátku se měly stříhat vlasy, aby vyrostly delší. O růžích se říkalo, že byly původně bílé, ale zčervenaly jejími slzami; odtud jméno "růže svaté Magdaleny". - V den sv. Maří Magdaleny se lidé neměli koupat, věřili, že by je její vlasy mohly stáhnout pod hladinu.

V této víře se světici přisoudily rysy pohanské rusalky, vodní víly. Sňatek, uzavřený toho dne, měl přinést smůlu; rovněž měla smůla stihnout pocestné.

25. červenec - Sv. JAKUB VĚTŠÍ

Je národním světcem Španělska. Stal se patronem poutníků a od 13. století je jeho atributem poutnická hůl. Na jeho svátek se v Německu začínaly tradičně žně.

Na sv. Jakuba se v mnoha západoevropských zemích shazoval ze střechy nebo věže kostela kozel či kočka. Obřad se prý dál jako památka toho, že sv. Jakub byl shozen s jeruzalémských hradeb (či chrámu). Někdy se tento zvyk spojoval

i s předkřesťanskou letní obětí za zdar úrody. - I když zvyk nebyl dříve všude znám, rozšířen byl v mnoha regionech českých zemí. - Řada návodů se objevuje v dalších spisech, včetně knihy jezuita J. Barnera z konce 17. století: “Kozlové k sv. Jakubu nebo při začátku tohoto měsíce zabiti bývají, anebo z vysokého místa svrženi, sebraná krev jejich zachovává se pro všelijaké příhody náhlé a jistá částka dává se v octě, jestli která žíla v těle lidském se přetrhla a krev se usedla, zase se rozplyne po ní.” Podle lidových léčitelských receptářů prý propůjčoval strach padajícího kozla krvi čarounou moc.

10. srpen - Sv. VAVŘINEC

Pro svou smrt na rožni byl sv. Vavřinec patronem všech povolání, která měla co činit s ohněm - hasičů, kuchařů, platněřů, uhlířů. Spolu se sv. Floriánem a Agathou patřil k ochráncům před požáry. V mnoha vsích jižních Čech zdobili lidé kolem svátku tohoto světce okna, někdy celá průčelí domu jeřabinami (obdobně jinde na sv. Bartoloměje). Tento zvyk má původ v legendě, že sv. Vavřince stíhali vojáci. Večer se před nimi ukryl do domu, který si pronásledovatelé označili větvičkou jeřabiny. Když ho ráno hledali, byly jeřabiny na všech domech, takže sv. Vavřinec unikl.

15. srpen - NANEBEVZETÍ PANNY MARIE

Toho dne se v kostele světily byliny, plody a semena (proto také svátek Panny Marie kořenné), jimž se v lidovém léčitelství připisovala zvláštní moc.

PRO DĚTI

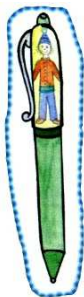
Na cestě

se sedmým přikázáním

nám správný směr budou ukazovat příkazy Desatera.

7. Nepokradeš

PERO

Na zemi leželo gelové pero s panáčkem na víčku - letošní hit třídy. Martina se podívala na pero, potom kolem sebe a opět na pero. Tak velmi toužila právě po takovém gelovém peru! A teď leží rovnou před ní. Asi ho někdo ztratil nebo na něj zapomněl jeho majitel, nebo je zde na zemi, aby patřilo právě jí. Martina se ještě krátce nechala unášet podobnými myšlenkami. Pak se sehnula, vzala pero a rychle vyšla z prázdné třídy.

"Neviděli jste moje pero?" Petra se už několikrát vyptávala na ztracené pero. Ale kamarádky jen odmítavě kroutily hlavou. Vždyť téměř v každém penálu se najde takové gelové pero s panáčkem na víčku! Martina tiše seděla v lavici a ruku držela na zavřeném penálu. Věděla, že pero, ze kterého se včera radovala, patří Petře. Radost, kterou včera prožívala, se změnila na podivný pocit někde v žaludku. Když Petra opět položila svůj dotaz, Martina to už nevydržela. Vytáhla pero a popošla k Petře:

"Toto je asi tvé pero. Včera jsem ho našla." Petra nadšeně zavýskla. A Martina? S klidným žaludkem si sedla do lavice a vytáhla své staré pero. A přestože nemělo na víku panáčka, usmívalo se na ni.

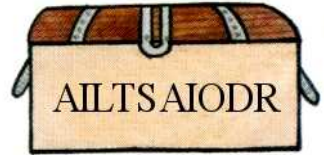
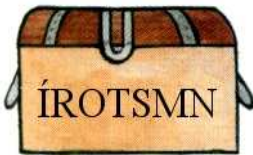
Značkový úkol:

Je těžší pomáhat lidem, než něco lehce získat. Udělej si týden pomoci - pomáhej v každé drobnosti. Večer si запиš, jak se ti přes den dařilo.

Bůh stvořil zemi se všemi jejími dobry. Tato dobra svěřil celému lidskému pokolení. Dostali jsme je, abychom dokázali zajistit své potřeby. Učme se rozvíjet svou

- ? - Aby se mírnila naše připoutání k dobrům tohoto světa.
- ? - Abychom chránili práva bližního, aby dostal vždy to, co mu patří.
- ? - Abychom nezapomínali i na ty, co mají méně než my.

Tři slova, která je třeba vyměnit za otazník, jsou schovaná ve třech truhlách. Víš už odpověď'?

Krádež je neoprávněné přisvojení cizího vlastnictví. Krádeží je i to, když si vědomě ponecháme zapůjčené nebo nalezené věci a nevrátíme je. Do obchodu v noci vtrhli zloději. Uhodněš, co ukradli?

Sedmé Boží přikázání mluví o tom, že každá věc volá po svém majiteli. Každý se musíme naučit být spokojen s tím, co máme a neponechávat si cizí nebo půjčené věci.

Splním ho, pokud

- chráním věci, neničím je a mám v nich pořádek,
- neničím věci na ulici (zastávky, výklady)

Porušuji jej, pokud

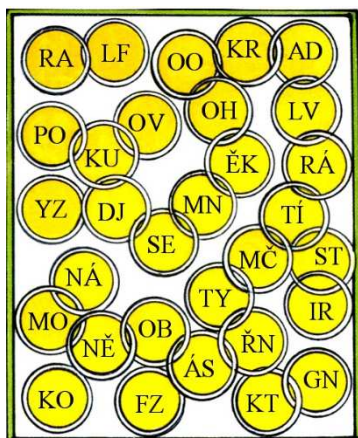
- si vezmu (ukradnu) věc, která mi nepatří,
- si ponechám nalezenou věc, přestože znám jejího majitele,

- věci nalezené ve škole odevzdám - žádám spolužáka, aby mi za pomoc paní učitelce zaplatil.
- se neposmívám spolužákům, kteří mají věci po sourozencích nebo starší, už nemoderní věci,
- se podělím se spolužáky.

Láska k chudým se neslučuje se sobeckostí a nepřiměřenou láskou k bohatství. Usilujme tedy, jak jen můžeme, pomáhat lidem, kteří trpí nouzí. Jaké jsou to skutky, kterými můžeme pomoci svému bližnímu v jeho tělesných a duchovních potřebách? Poučovat, radit, utěšovat, posilovat, odpouštět a trpělivě snášet chyby druhých. Můžeme pomáhat nasycit hladové, ujmout se lidí bez přístřeší, navštěvovat nemocné a vězně, pohřbívat mrtvé.

25.4.	7.6.	21.2.	1.8.	15.5.	21.3.	9.4.	13.1.	8.7.	4.3.	13.11.	28.5.	4.4.

Jak se jmenují všechny tyto skutky? Dozvíš se to, pokud vyluštíš tajenku - do jednotlivých políček vepíš jména, která určuje datum v kalendáři

Ti, co se nějakým způsobem zmocnili cizího vlastnictví, jsou povinni jej vrátit nebo dát rovnocennou náhradu.

Pokud v bludišti projdeš všemi pospojovanými kroužky řetězu od začátku až do konce, dozvíš se, co o tom říká celník Zacheus v Lukášově evangeliu.

Co nás čeká

V církevním životě

Poutě o prázdninách

<i>Datum</i>	<i>Místo</i>	<i>Čas</i>	
5. července	Skryje	11:00	
23. července	Kaly	15:00	<i>mše sv. bude na hřišti</i>
30. července	Litava	16:00	
13. srpna	Bor	10:00	
	Horní Loučky	15:00	
20. srpna	Tišnovská Nová Ves	09:00	
27. srpna	Újezd	09:00	
27. srpna	Řikonín	15:00	
3. září	Rojetín	09:00	

V neděli 28. srpna **Žehnání automobilů** ve 14:00 u kostela v Olší

Murphyho zákony: Univerzální bratrství křesťanů II

Orwellovo pravidlo stupňování bratrství:

Všichni jsou si rovni, ale někteří jsou si poněkud rovnější.

Aplikace Orwellova pravidla na stavy a postavení v církvi:

- a) řeholní stav si je poněkud rovnější než laici;
- b) přechodní jáhni jsou si rovnější než jáhni trvalí (ženatí);
- c) kněží jsou si o dost rovnější než jáhni, řeholní bratři a laici;
- d) biskupové jsou si neskonale rovnější než zbytek křesťanstva (někteří víc, někteří míň);
- e) kuriální biskupové a kardinálové jsou si v církvi úplně nejrovnější.

Výjimka z eklesiologické aplikace Orwellova pravidla rovnosti:

Systematickou gradací rovnosti v církvi narušuje Svätý otec tím, že sám sebe definuje „sluha sluhů Božích“

Uklidňující dodatek prof. Hnidopicha:

U mnohých náměstků Krista na zemi jde jen o lingvistickou záležitost formálního charakteru, nazývanou v odborné literatuře „slovní hříčka“.

Praktická aplikace Orwellova pravidla:

Při církevních slavnostech masového charakteru jsou přední místa v katedrálách (či veškerá místa k sezení, je-li o ně nouze) rezervována kněžím, bohoslovcům a řeholnímu stavu.

Všímálekův postřeh:

... na rozdíl od autobusů, kde jsou místa k sezení přenechána přednostně starším, invalidům a matkám s dětmi.

Varovná poznámka mons. Wirsindkircheho, SJ:

Ovšem dům Boží není autobus! Nezanášejíme si tam mentalitu světa.

Z knihy Murphyho zákony o církvi, Tomáš Marný z Bludovic